

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

نخست وزیر لهستان

موافقت با افزایش دستمزدها

بمعنای خودکشی دموکراسی

در لهستان است صفحه ۴

سال اول، شماره ۲، خرداد ۱۳۶۹

Vol.1, No.2, June 1990

علیرغم حکومت نظامی اعلام نشده در سنندج

کارگران اجتماعات اول مه را برپا کردند

اجتماعات امسال محدودتر از سالهای گذشته بود

و جو شهر تحت الشعاع نبرد کارگران و حکومت برای برگزاری مراسم مستقل اول مه قرار گرفته بود. بنا به این گزارش ۱۱ اردیبهشت شهر به حالت نیمه تعطیل درآمد و بعد از ظهر همین روز کارگران سنندج در محلات مختلف شهر و به طرق گوناگون اجتماعاتی برپا کردند و ضمن تاکید بر قطعنامه های سالهای گذشته خود، جنایات جمهوری اسلامی و اعدام زندانیان و بویژه اعدام جمال چراغ ویسی را محکوم کردند. در کارخانه پوشاک کارگران پس از مراسم مستقل خود کارخانه را تعطیل کردند و به خانه رفتند. در کارخانه شاهو کارگران ضمن تعطیل کار، در تدارک مراسم خود بودند که با محاصره و حمله نیروهای رژیم اسلامی روبرو شدند که منجر به دستگیری تعدادی از کارگران گشت.

رژیم اسلامی برای مقابله با کارگران،

۱۷ تن از زندانیان سیاسی را اعدام کرد

ویسی سخنران مراسم اول ماه مه ۶۸ از جمله اقدامات جنایتکارانه حکومت سرمایه برای جلوگیری از میتینگ و تظاهرات کارگران سنندج بود. در نتیجه این وحشیگریها کارگران سنندج روز جهانی کارگر را با گردهماییهای کوچکتر در محلات شهر و محل کار و با اعلام نفرت از جنایات جمهوری اسلامی و تجدید پیمان بر تحکیم اتحاد و تشکل صفوف خود، گرامی داشتند. به گزارش حزب کمونیست ایران، علیرغم همه این وحشیگریها گفتگو پیرامون برگزاری مراسمی نظیر سالهای گذشته در میان کارگران جریان داشت

جمال چراغ ویسی، یکی از سخنرانان در مراسم اول ماه مه پارسال جزو اعدام شدگان است

مرکز خبری کارگرمروز: امسال در اول ماه مه رژیم اسلامی اختناق و رعب کم نظیری را در سطح شهر سنندج برقرار کرد. دستگیرهای وسیع، برقراری گشتهای پیاده و سواره در سطح تمام شهر، اعدام تعدادی از زندانیان سیاسی و از جمله جمال چراغ

در تدارک جام جهانی فوتبال، ۲۰ کارگر برای اتمام بموقع استادیوم فوتبال رم کشته شدند

مرکز خبری کارگرمروز: کار ساختمان استادیوم جدید رم که محل اصلی برگزاری مسابقات جام جهانی فوتبال است و در ماه جاری در ایتالیا آغاز می شود، از برنامه های پیش بینی شده عقب تر است و هنوز آماده نیست. به گزارش شبکه تلویزیونی "سوپر چنل" در بیست و نهم آوریل، برای رفع عقب ماندگی کار ساختمان استادیوم رم بر شدت و سرعت کار افزوده شده است که بر اثر آن تاکنون ۲۰ کارگر ساختمانی کشته شده اند.

از قرارداد اتحادیه ای.گ. منال با کارفرماها،

ساعات کار هفتگی

از آوریل ۱۹۹۳ به ۳۶ ساعت

و از اکتبر ۱۹۹۵ به ۳۵ ساعت

کاهش خواهد یافت

فلزکاران آلمان کارفرماها قراردادی منعقد شد که از جمله عذردهی افزایش دستمزد و کاهش دو مرحله ای ساعت کار به ۳۵ ساعت در سال ۱۹۹۵ در آن پیش بینی شده است. بر اساس این قرار داد ساعت کار فلزکاران از اول آوریل ۱۹۹۳ به ۳۶ ساعت و از اکتبر ۱۹۹۵ به ۳۵ ساعت کاهش خواهد یافت. صفحه ۶

مرکز خبری کارگرمروز: در آخرین دور مذاکرات بین اتحادیه

در بزرگترین موج اعتراضات

کارگری در کره جنوبی

دهها هزار کارگر

دست به اعتصاب زدند

در اول ماه مه

اعتصاب عمومی شد

۳۰۰ تن از فعالین

اتحادیه ها دستگیر شدند

مرکز خبری کارگرمروز:

اعتصاب سه هزار کارگر کشتی سازی هیوندا برای آزادی رهبران و فعالین اتحادیه ای که در اواخر سال گذشته دستگیر شدند با حمله وحشیانه پلیس و ارتش کره جنوبی به جنگ خیابانی و رو در روی کارگران با پلیس و ارتش تبدیل شد و در حمایت از اعتصابیون دهها هزار کارگر در بخشهای مختلف مجتمع صنعتی هیوندا دست از کار کشیدند. این اعتصابات که از طرف مردم و دانشجویان وسیعاً حمایت شد، به بزرگترین حرکت کارگری سال

کارگران کره جنوبی در کنار چادرهایی که برای اعتصاب تدارک دیده بودند.

کارگران مهاجر و اروپای ۱۹۹۲

در سراسر اروپا فروریختن دیوار سنگی برلین را جشن گرفتند. اما دیوارهای کاغذی که مهاجرین و پناهندگان جهان سوم را بیرون نگاه می دارد ضخیم تر و بلندتر می شوند. آنها که از این دیوارها عبور کنند با هلهه روبرو نمی شوند، بلکه توقیف و بازجویی و اغلب اخراج در انتظارشان است و یا در بهترین حالت موقعیت درجه دومی نصیبشان می گردد. ایجاد بازار واحد اروپا در سال ۱۹۹۲، چه برای کارگران رنگین پوستی که هم اکنون در اروپا هستند و چه برای آنها که بعدها برای کار و زندگی به اروپا می آیند، وضع را از بد بدتر می کند. صفحه ۸

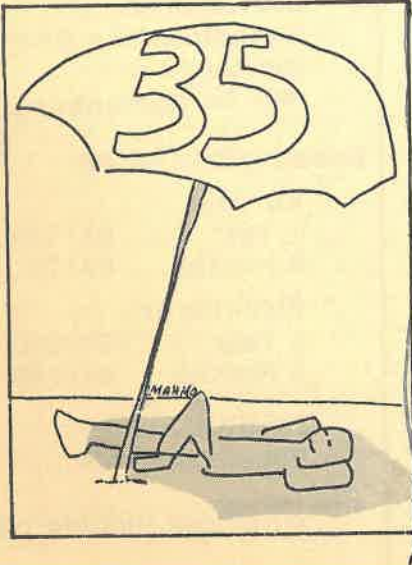
فرار کارگران از مراسم دولتی روز کارگر

وزارت کار: کارگران عزیز ابتدا در محل کار خود حاضر شوند و بطور جمعی به محل برگزاری مراسم عزیمت نمایند!

مرکز خبری کارگرمروز: بدنبال سپرده شدن برگزاری مراسم دولتی اول مه به خانه کارگر، از اوائل فروردین "ستاد ویژه ای" به این منظور تشکیل شد و روز ۴ اردیبهشت علیرضا محبوب دبیر کل خانه کارگر طی یک برنامه خبری جزئیات برگزاری مراسم را که شامل دیدارهای متعدد فعالین شوراهای و انجمنهای اسلامی با سران رژیم و اجتماع بر سر قبر خمینی بود را اعلام کرد و گفت، روز یازده اردیبهشت تمامی کارخانها در طول مراسم که از ساعت ۹ صبح آغاز می شود تعطیل خواهند بود. بدنبال این سخنان زمره تحریم مراسم دولتی روز کارگر در کارخانجات اوج گرفت و وزارت کار برای جلوگیری از فرار کارگران از این مراسم طی اطلاعیه ای که در روز قبل از اول ماه مه منتشر شد اعلام کرد، "شایسته است بمنظور هماهنگی بیشتر، کارگران عزیز ابتدا در محل کار خود حاضر شوند و بطور جمعی به محل برگزاری مراسم عزیمت نمایند" و این "اسم رمزی" بود تا مدیران و مزدوران رژیم در کارخانجات با گرو گرفتن کارت ساعت کار کارگران، آنها را به سر قبر خمینی که در تهران به "قنبل عظیم" معروف شده است، بکشاند. اما همه این تدارکات و اقدامات نیز نتوانست مانع از فرار کارگران از مراسم دولتی شود، بطوریکه حتی خود رژیم اسلامی هم قادر نشد حول شرکت کارگران در مراسم دولتی روز کارگر تبلیغات براه اندازد.

ولفگانگ کلدیتس یکی از فعالین جنبش کارگری آلمان در مصاحبه با کارگر امروز:

قرارداد اخیر ۳۵ ساعت کار عکس چیزی است که کارگران برای حل موفقیت آمیز مشکل بیکاری مطالبه کرده بودند

دو تن از فعالین اعتصاب کارگران «ساب اسکانیا»

در گفتگو با کارگر امروز: آنها راهی بجز اعتصاب

برای ما باقی نگذاشتند

اگر افزایش دستمزد را هم نگیریم،

تجارب این مبارزه برای کل دهه ۹۰

بسیار مهم خواهد بود

جریمه اعتصاب باید لغو شود

کارگر امروز

۳۲ ماده دیگر از قانون کار در شورای تشخیص مصلحت تصویب شد

مرکز خبری کارگرمروز: مبارزه کارگران با رژیم اسلامی بر سر قانون کار از پائیز سال ۶۱ آغاز شد. در طی این مدت کارگران رژیم را وادار کرده‌اند تا چندین پیش نویس قانون کار خود را پس بگیرد. ارگانهای رژیم لایحه کار فعلی را که در واقع چهارمین پیش نویس قانون کار است، تا بحال چندین بار به یکدیگر پاس داده‌اند. لایحه کار در زمان حیات خمینی یکبار از تصویب مجلس گذشت اما توسط شورای نگهبان رد شد و برای تعیین تکلیف نهایی به مرجع تشخیص مصلحت نظام واگذار گردید. این ارگان بعد از مرگ خمینی و بدون اینکه درباره محتوای لایحه اظهار نظر علنی بکند آنرا دوباره به مجلس برگرداند. مجلس با صلاحدید شورای نگهبان لایحه کار را با تغییراتی مجددا تصویب کرد اما شورای نگهبان در میان ناپاوری نمایندگان مجلس و علیرغم توافق قبلی خود با کمیسیون کار مجلس آنرا دوباره مغایر با شرع اسلام اعلام کرد و از تصویب آن سر باز زد. بدین ترتیب لایحه کار مجددا به شورای تشخیص مصلحت ارجاع شد.

به گزارش کیهان آخرین پیش نویس لایحه کار اسلامی که در مهر ۱۳۶۸ بتصویب مجلس رسید و با مخالفت شورای نگهبان روبرو شد در شورای تشخیص مصلحت مورد بررسی قرار گرفت. این ارگان طی جلسات خود که به ریاست هاشمی رفسنجانی تشکیل می‌گردد بعد از بررسی کلیات وارد جزئیات لایحه شد و در نیمه اول اسفند دوازده ماده و در چهارم اردیبهشت ۳۲ ماده دیگر آنرا از تصویب گذراند.

در همین رابطه معاون پارلمانی وزارت کار طی گفتگویی با "کار و ساز" شعله،

اتحادیه کارگران حمل و نقل انگلستان: مانع راهیابی شوراهاى اسلامى به کنفدراسیون جهانی کار می‌شویم

به گزارش نشریه اکثر، کمیته اجرایی اتحادیه حمل و نقل انگلستان در جلسه‌ای که دبیر کل این اتحادیه و دبیران چند اتحادیه دیگر نیز در آن حضور داشتند، به اتفاق آرا توافق کرد تا مانع از راهیابی شوراهاى اسلامى در کنفدراسیون جهانی کار شود.

بنا به همین گزارش، در این جلسه که بدعوت بخش بین المللی اتحادیه و در اواخر فوریه برگزار شد، مراد عظیمی یکی از فعالین حزب کمونیست ایران حضور یافت و پیرامون موقعیت طبقه کارگر ایران و سکوت دولتها و رسانهای جمعی اروپا در این زمینه، سخنرانی کرد و ضمن تاکید بر ضرورت حمایت کارگران انگلستان از کارگران ایران، در پایان جلسه به سؤالات حاضرین پاسخ گفت.

کارگران کارخانه مولن موکت طی دو هفته اعتصاب و اعتراض دریافتی‌های خود را افزایش دادند

● انجمن اسلامی را منحل کردند ● کارگران دستگیر شده را آزاد کردند

مرکز خبری کارگرمروز: اواخر بهمن تا اوائل اسفند ماه گذشته، کارگران کارخانه مولن موکت برای افزایش دستمزدها و دریافتیهای مختلف و همچنین برای اخراج حیدری رئیس انجمن اسلامی دست به یک رشته اعتصاب و اعتراض زدند. کارگران طی این اعتراضات همچنین خواستار آزادی همکاران معتز و نمایندگان دستگیر شده خود شدند و علیرغم دخالت کمیته مستقر در شهر صنعتی قزوین، دخالت اداره کار و تلاشهای کارفرما موفق به اخراج حیدری، آزادی کارگران زندانی، انحلال انجمن اسلامی و افزایش دریافتیهای خود شدند.

به گزارش حزب کمونیست ایران، اعتصاب در ۲۸ بهمن ماه و هنگامی آغاز شد که کارگران متوجه شدند کارفرما قصد دارد سهمیه برنج آنها را طبق قرار قبلی نهد. روز بعد کارگران با اعتراض به دستگیری تعدادی از همکاران خود دست به اعتصاب زدند و خواستهای آزادی فوری کارگران زندانی، اجرای طبقه بندی مشاغل، افزایش حق مسکن، افزایش حق شیفت از ۱۰ درصد به ۳۵ درصد، اخراج رئیس انجمن اسلامی و افزایش دستمزدها را به مطالبات خود افزودند.

بنا به این گزارش، کارگران که با استقرار افراد کمیته شهر صنعتی البرز قزوین در کارخانه، قطع سرویسهای ایاب و ذهاب و بستن کارخانه روبرو شدند، خود در راه باز کردند و به کارگران شیفت شب که تحصن کرده بودند، پیوستند و نماینده‌ای را نزد امام جمعه قزوین فرستادند. هنگامیکه امام جمعه شرط رسیدگی به

۵ هزار کارگر نساجی قائم شهر به افزایش ساعت کار در پنجشنبه‌ها اعتراض کردند

مرکز خبری کارگرمروز: در اسفند ماه گذشته کارگران نساجی قائم شهر برای دفاع از کار نصفه روز پنجشنبه‌ها دست به اعتراض زدند و مانع افزایش آن به ۸ ساعت شدند.

به گزارش حزب کمونیست ایران، مدیریت کارخانه نساجی طی اطلاعیه‌ای از کارگران خواسته بود که بمدت شش ماه پنجشنبه‌ها را نیز ۸ ساعته کار کنند و تعطیلات عید را ۱۳ روز به مرخصی بروند، اما کارگران کار را به روال سابق ادامه دادند.

بنا به این گزارش وقتی مدیریت کوشید تا با بستن در کارخانه از ورود و خروج کارگران جلوگیری کند، کارگران در راه باز کردند و علیرغم حضور مأموران کمیته و فرماندار شهر، مدیریت را وادار کردند تا اطلاعیه خود را پس بگیرد.

سمعی قائم مقام وزارت کار: هر کارگر بابت بن‌های سال ۶۶ حدود ۶۰ تومان از دولت طلبکار است

● ساختن ورزشگاه از محل بن‌های کارگری را تکذیب کرد

اساسی اجناسی نظیر آدامس و خمیر دندان به کارگران داده، بلکه بخشی از مبالغ دریافتی از این بابت را به مصارف دیگر رسانده است.

در پاسخ به اعتراض کارگران به هم اکنون بیش از دو و نیم میلیون کارگر را در برمی گیرد، کارفرماها مقام وزارت کار طی گفتگویی با نشریه "کار و ساز" ضمن تکذیب ساختن دولت واریز می‌کردند تا از طریق ورزشگاه از محل پولهای بن کارگری، اتحادیه امکان کالاهای اساسی به کارگران داده شود. در طی این مدت دولت نه تنها بجای کالاهای

کارگران کبریت سازی شعله، اعتصاب برای افزایش دستمزد

مرکز خبری کارگرمروز: کارگران کارخانه کبریت سازی شعله طی دیماه گذشته برای ۷۵۰ تومان اضافه دستمزد و ۷۵ تومان حق ناهار روزانه دست به اعتصاب زدند. بنا به گزارش حزب کمونیست ایران،

از قطعنامه کنگره ادبیات کارگری جمهوری اسلامی: تبیین اسلام در پاسخ به مسائل اقتصادی و کارگری امری حیاتی است که غفلت از آن موجب خسارات جبران ناپذیری خواهد شد

مرکز خبری کارگرمروز: در کنگره "ادبیات کارگری جمهوری اسلامی" که برای اولین بار و در شهر زاهدان، با حضور وزیر کار برگزار شد، محمدی دبیر این کنگره به مقامات رژیم هشدار داد که از ادبیات کارگری غافل نباشند و افزود که اگر انقلاب اسلامی می‌خواهد به مسائل جهانی پاسخ بگوید، باید به مسائل اقتصادی و انسانی و ادبیات کارگری بپردازد.

در بخشی از قطعنامه پایانی این کنگره که در فاصله ۲۲ تا ۲۴ اسفند برگزار شد و در نشریه "کار و ساز" به چاپ رسید، آمده است: "تبیین الگوهای اسلام در پاسخ به مسائل اقتصادی و کارگری امری حیاتی است که غفلت از آن موجب خسارات جبران ناپذیری خواهد شد".

به گزارش نشریه مذکور طی این کنگره که ۵ جلسه و ۸ میزگرد تشکیل شد و ۱۲ سخنرانی ارائه گشت، از جمله موضوعات زیر مورد بررسی قرار گرفت:

۱- ادبیات کارگری و قرآن، حدیث و روایات (!) - ۲- کار و کارگری در ادبیات دوره اسلامی - ۳- ادبیات کارگری جهان پس از رنسانس - ۴- ادبیات کارگری در عصر مشروطه و ستمشاهی - ۵- بهره برداری گروهکها از ادبیات کارگری در قبل و بعد از

گرفت: از ادبیات کارگری جمهوری اسلامی: خدا هم کارگر است

پیروزی انقلاب اسلامی ۶ - عملکرد نظام جمهوری اسلامی در شناسایی و رشد استعداد ادبی کارگران ۷ - سهم کار و کارگری در ادبیات جنگ ۸ - عملکرد مطبوعات، صدا و سیما، اندیشمندان و شعرا در زمینه ادبیات کارگری.

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری
WORKER TODAY
An International Worker's Paper

سر دبیر: رضا مقدم
Editor: Reza Moqaddam

آدرس: Address: حساب بانکی: Bank Account:

Box 19
143 01 Värby
Sweden

50013009753
Skandinaviska Enskilda
Banken,
405 04 Gothenburg, Sweden

اروپا:

یکساله ۱۲۰ کرون سوئد
ششماهه ۷۰ کرون سوئد
دیگر کشورها
یکساله ۲۲۰ کرون سوئد
ششماهه ۱۲۰ کرون سوئد

Subscription Rates:

Europe:
1 Year SKr120
6 Months SKr70

Elsewhere:
1 Year SKr220
6 Months SKr140

بها برای موسسات دو برابر قیمت‌های فوق است.
تمام قیمت‌ها با محاسبه هزینه پستی است.

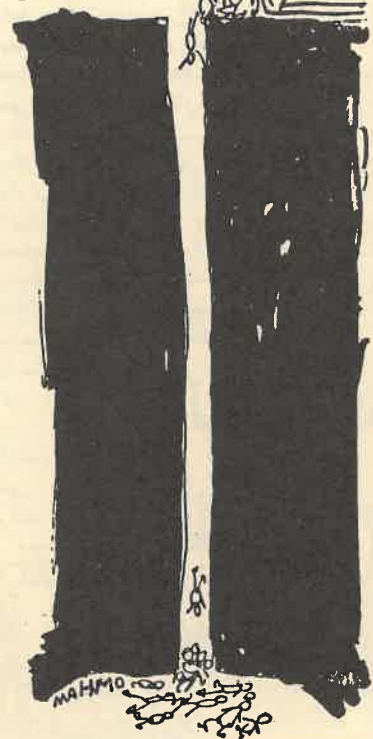
Institutions Double the rate
All prices include p&p

پس از چند سال مبارزه و اعتراض، کارگران بخش دولتی موفق به دریافت عیدی شدند

داشتند. این اعتراضات که در تمام طول سال ۶۸ ادامه داشت سرانجام جمهوری اسلامی را ناچار ساخت تا بعد از چند سال ملاخور کردن عیدی کارگران در این بخش، تا سقف ۷ هزار تومان به آنان دریافتی پایان سال پرداخت کند.

مرکز خبری کارگرمروزر: در اسفند گذشته هیات دولت تصویب کرد. به کارگران تحت استخدام دولت تا حداکثر ۷ هزار تومان عیدی پرداخت شود. جمهوری اسلامی که چند سال بود با پرداخت مقادیری بن از پرداخت عیدی به کارگران این بخش طفره می‌رفت در اسفند ۶۷ با اعتراض وسیع کارگران پالایشگاههای مختلف شرکت نفت، کارگران مخابرات و شرکت واحد روبرو شد. کارگران شرکت نفت تا حدود خرداد ۶۸ گرفتن بنها را تحریم کردند. اقدامات مشابهی از سوی بخشهای دیگری نظیر کارگران و کارمندان مخابرات صورت گرفت. اما مبارزه جدی علیه عدم پرداخت عیدی به کارگران تحت استخدام دولت را ۳۰ هزار کارگر شرکت واحد تهران که از اوائل فروردین ماه ۶۸ به اعتصاب و توقف کار در چند منطقه تهران منجر شد، پیش بردند. تهدید اعتصاب مجدد را بالای سر دولت نکه

صندوق بازنشستگی
جمهوری اسلامی

فقط ۵ درصد به حقوق کارگران بازنشسته اضافه شد

گفت حقوق بازنشستگی کارگران از اول سال ۶۹، ۵ درصد اضافه خواهد شد و مستمری بازماندگان تحت پوشش این سازمان برای خانواده سه نفره به چهار هزار تومان و دو نفره به سه هزار و دویست تومان افزایش می‌یابد. او گفت که بار مالی این افزایش، میلی در حدود یک میلیارد و دویست میلیون تومان است که از محل سود سرمایه گذاریهای سازمان تامین اجتماعی پرداخت می‌شود. از سوی دیگر یک کارگر بازنشسته طی نامه‌ای به برنامه "کار و کارگر" رادیو رژیم اسلامی گفت "من الان ۶۵ سال سن دارم. بازنشسته هستم. ۲۲ سال سابقه پرداخت حق بیمه دارم. در کارخانه شیر پاستوریزه کار می‌کردم. الان هر ماه ۲۹۰۰ تومان به من حقوق می‌دهند. از کار افتاده‌ام. زانوها و کمرم سائیده است. به ما رسیدگی نمی‌کنند. این پول فقط پول نهار است. هنوز یک میوه حسابی یا یک نهار بیرون نمی‌توانم بخورم، همیشه نان خالی است. مجموعاً چهار نفر هستیم. پانزدهم و شانزدهم هر ماه می‌روم حقوق دریافت کنم که آنهم اینقدر باید صبر کنیم که چرا دیر آمدی، زود آمدی، برو بعد از ظهر بیا، توی صف بایست."

● برای خدمات درمانی چند میلیون کارگر در سال ۶۹، تنها ده میلیارد تومان اختصاص یافت

مرکز خبری کارگرمروزر: کارگران همواره به وزارت بهداشت خدمات نازل بیمه های درمانی که به کارگران ارائه داده است اعتراض داشته‌اند. بدنبال این اعتراضات سال گذشته مجلس لایحه‌ای را تصویب کرد که خدمات درمانی کارگران مستقلاً توسط سازمان تامین اجتماعی ارائه شود و این سازمان در سال ۶۹، به خدمات درمانی میلیونها کارگر تنها ۱۰ میلیارد تومان بودجه اختصاص داد. غرضی رئیس سازمان تامین اجتماعی که بیستم اسفند با خبرنگاران مطبوعات صحبت می‌کرد ضمن بیان این مطلب که خدمات درمانی کارگران از طریق وزارت بهداشت ارائه نخواهد شد و مستقلاً بعهده سازمان تامین اجتماعی است، افزود برای این خدمات ۱۰ میلیارد تومان بودجه اختصاص داده شده است. وی در بخش دیگری از سخنان

حداقل دستمزد کارگران کشاورزی صد تومان شد

حداقل دستمزد کارگران کشاورزی همزمان با کارگران صنعتی به صد تومان افزایش یافت. محسن خواجه نوری معاون وزیر کار طی یک مصاحبه مطبوعاتی که در ۲۰ اسفند برگزار شد هدف از این اقدام را "چلوگیری از مهاجرهای بی رویه کشاورزان به بخش صنعت، چلوگیری ایجاد مشاغل کاذب، تامین و جذب نیروی کار کشاورزی اعلام کرد."

کارگران بازنشسته کارخانه‌های اصفهان

با این افزایش ۵ درصدی به حقوقها تحت هیچ شرایطی نمی‌توان زندگی کرد

کارگران کارخانه داروسازی ابوریحان در اعتراض به آلودگی محیط کار:
● وقتی به این کارخانه آدم سالم و تندرست بودم.
ولی حالا چی؟
● فرزندم یک روز بعد از تولدش فوت کرد و این
ناشی از هورمونی بودن من بود

● انتظار داریم یک هفته کار و یک هفته استراحت در این کارخانه جامه عمل بپوشد

مثلاً وقتی روی هورمون مردانه کار می‌کنیم، مسئولین زن اصلاً نمی‌آیند و وقتی روی هورمون زنانه کار می‌کنیم مسئولین مرد نمی‌آیند یا اکثر تقنی از اوضاع با خبر می‌شوند!
- کارگرانی که دچار عارضه هورمونی شده‌اند الان تحت معالجه هستند. البته معاینات ریشه‌ای نیست. جایبایی در کارخانه برای کاهش عارضه صورت گرفته است که آنهم تاثیری ندارد چونکه همه محیط شرکت آلوده است.
- ما پیشنهادمان اینست که ساعت کار کاهش پیدا کند و یا برای ما بازنشستگی زودرس در نظر بگیرند.
- شرکت شرینگ آلمان که کار هورمون سازی می‌کند، کارگران آن هر چند روز که کار می‌کنند به همان اندازه استراحت و یا در واقع دوری از کار دارند و این تنها راه مقابله با عارضه هورمونی شدن است و ما انتظار داریم که آن شیوه یک هفته کار و یک هفته استراحت در این کارخانه جامه عمل بپوشد تا کارگران اینجا از خطر عارضه هورمونی در امان باشند.
- پزشک کارخانه، عارضه هورمونی اصلاً علاج شدنی نیست. یعنی در واقع درمانی ندارد. مگر اینکه کارگر و یا کسی که مستقیماً با هورمون سر و کار دارد، هر چند وقت یکبار قطع ارتباط کاری داشته باشد و اصلاً در فضای آلوده به هورمون نباشد. فضای هورمونی بایستی کاملاً ایزوله شود و مکنده های قوی در آن نصب شود تا بتوان عارضه آن را درصی کاهش داد. کارگران این کارخانه بایستی هر روز دو لیتر شیر بنوشند و از ماسکهای تجزیه کننده قوی و لباسهای غیر قابل نفوذ استفاده کنند. بنظر من موقعیت کارخانه از نظر جغرافیایی بسیار نامناسب و ناپجا ساخته شده است و این کارخانه می‌بایستی خارج از شهر باشد.

کارفرماها از آنان کار می‌کشند. وقتی هم فرسوده شدند، آنها را بیرون می‌کنند. این خود در واقع قانون کار در کشورهای سرمایه‌داری جهان است. من حدود ده سال است که در این کارخانه کار می‌کنم. وقتی که به این شرکت آمدم، آدم سالم و تندرستی بودم. ولی حالا چی؟ یک آدم بیمار و رنجور هستم که بعثت همین ناراحتی هورمونی که همه بچه‌های اینجا دارند مدتی در بیمارستان بستری شدم و وقتی برگشتم به سرکار، مدیریت تولید جای من را عوض هم نکرد، از طرفی حقوق من کمتر نیست که خرج دوا و دکتر بدهم.
- عارضه هورمونی من خیلی شدید است. ولی دکتر شرکت این را رد می‌کند. دیگر خسته شده‌ام و می‌خواهم استعفا بدهم و در واقع تقاضای بازنشستگی کنم.
- من شش سال است که در این کارخانه کار می‌کنم و دچار عارضه هورمونی شده‌ام و تاثیر آن روی بچهام هم مشهود بود. بطوریکه یک روز بعد از تولد فرزندم او فوت کرد و این ناشی از هورمونی بودن من بود. البته مدیر تولید می‌گوید که این ناراحتی خود تو بوده است. من روزی که وارد این کارخانه شدم سالم بودم و اصلاً ناراحتی نداشتم. الان دچار هزار درد و مرض شده‌ام و آنهم به این دلیل که اینجا امکانات کافی برای مقابله با این عارضه نیست.
- مدت هشت سال است در این کارخانه کار می‌کنم و دچار تحلیل قوه جنسی و درد سینیه شده‌ام. کار ما طوری است که مستقیماً با هورمون سر و کار داریم و بدین خاطر حالت زنانه پیدا کرده‌ام و این موضوع برای من قابل تحمل نیست.
- یکی از کارگران در پاسخ به اینکه مسئولین کارخانه به چه نحوی از قسمتهای مختلف بازدید می‌کنند؛ مسئولین هیچ وقت نزدیک نمی‌شوند.

مرکز خبری کارگرمروزر: حوادث ناشی از کار هرساله به مرگ هزاران کارگر منجر می‌شود. آخرین آمارهای منتشر شده در این باره در اولین کنفرانس سراسری "طب صنعتی و بهداشت حرفه‌ای" ارائه شده است. دکتر وحیدی دبیر این کنفرانس که در آذر ماه ۶۷ در یزد برگزار شد و کیهان گزارش آنرا درج کرد در بخشی از سخنانش گفت "بر اساس آمار سازمان تامین اجتماعی از ۲۰۰ هزار کارگر کارخانجات سالانه ۶۰ هزار نفر دچار حادثه می‌شوند که ۴۰ هزار نفر آنان معلول شده‌اند". وی افزود که "آمار حقیقی از این حد بیشتر است". با این حال آمار وحشتناک فوق شامل بیماریهای ناشی از کار نظیر آنچه کارگران کارخانه دارو سازی ابوریحان به آن دچار شده‌اند و در گفتگو با نشریه "کار و کارگر" اظهار کرده‌اند، نیست.

- آقا بعضی از کارگران زن هورمونی شده‌اند و حالت مردانه پیدا کرده‌اند. شما اگر توجه کنید می‌بینید که صورت بعضی از آنان ریش در آورده است و هر روز ناراحتیهای جسمی و روحی آنان بیشتر می‌شود.
- حدود ۲ سال است که در این شرکت کار می‌کنم و دارای دو بچه هستم و پایه حقوقم خیلی پائین است. یعنی حدود پنج هزار و هفتصد تومان است که من بیش از اینها کرایه خانه می‌دهم و در اینجا از نظر وام کمکهای آنچنانی به ما نمی‌شود. من وضع طوری است که حتی نمی‌توانم اجناس کوپنی و سهمیه‌ای بخرم. الان از طرف صاحبخانه برای من اخطاریه آمده است ولی من پولی ندارم که ودیعه بدهم و باید خانه را تخلیه کنم، علاوه بر این به این درد هم مبتلا شده‌ام.
- تا زمانیکه کارگران می‌توانند،

به ۳۲۰۰ الی ۴۲۰۰ تومان افزایش می‌یابد و بر هیچ کس پوشیده نیست که با چنین حقوقی تحت هیچ شرایطی نمی‌توان زندگی کرد".
کارگران بازنشسته در طومار خود که بخشهایی از آن در نشریه "کار و کارگر" بچاپ رسیده خواهند حقوقي مشابه کارمندان بازنشسته، ۹ تا ۱۲ هزار تومان، شده‌اند.

مرکز خبری کارگرمروزر: بدنبال افزایش پنج درصد به حقوق کارگران بازنشسته، گروهی از کارگران بازنشسته کارخانه‌های اصفهان ضمن ارسال طوماری به مدیر عامل سازمان تامین اجتماعی به ناچیز بودن این افزایش اعتراض کردند. در طومار اعتراضی کارگران آمده است: دریافتی قریب به اتفاق جمع ما بین ۲۶۸۰ الی ۴ هزار تومان است که با افزایش اخیر

فرم آبونمان

Subscription Form

مایلم نشریه کارگر امروز را مشترک شوم.

I would like to subscribe to Worker Today for a Period of
 One Year یکساله Six months شش ماهه

لطفا نشریه و صورت حساب را به آدرس زیر برایم ارسال کنید:
 Please send my Worker Today and bills to the following address:

Mr/Ms/Institution _____
 Address _____
 Postcode _____ City _____ Country _____

فرم پر شده را به آدرس کارگر امروز (صفحه مقابل) ارسال کنید.
 Send the filled form to WT address (opposite page).

توجه!
 مشترکین نشریه در آمریکا و کانادا جهت دریافت کارگر امروز با آدرس زیر تماس بگیرید.

NOTE! In USA and Canada send to:

Ali
 P.O.Box 241412
 L.A., CA 90024
 USA

کارگران امروز

کارگران ترکیه

قدرت‌نمایی در اول مه

مرکز خبری کارگران امروز؛ علی‌رغم تهدیدهای دولت ترکیه مبنی بر ممنوعیت و غیر قانونی بودن تظاهرات و مراسم اول ماه مه، بیش از یک میلیون کارگر ترکیه در روز کارگر اجتماعات خود را برپا کردند. تظاهرات کارگران در این روز مورد حمله وحشیانه نیروهای دولتی قرار گرفت که در اثر آن تعدادی زخمی و دستگیر شدند.

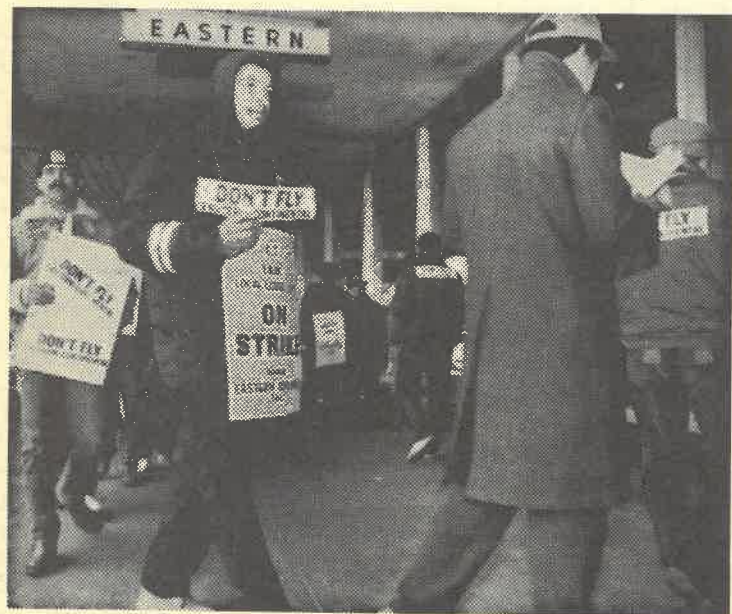
به گزارش نشریه "سوی دو هزار" چاپ ترکیه، بیش از یک میلیون کارگر که بعدنچیان و کارگران شهرداریها فعالترین بخش آن بودند در ۱۲ شهر مهم به اشکال و شیوه‌های گوناگون اول ماه مه را جشن گرفتند. بنا به این گزارش، مراسم از ۷ صبح آغاز شد و کارگران بخشهای مختلف کار را بمدت ۱ تا ۴ ساعت تعطیل کردند و با سخنرانی، راهپیمایی، پخش گل و شیرینی و رقص و پایکوبی روز جهانی کارگر را گرامی داشتند. جشن روز کارگر در استانبول سنتا در میدان "تقسیم" که کارگران آنرا "میدان اول ماه مه" می‌نامند برگزار می‌شود. امسال بخشی از کارگران

با وجود آنکه نیروهای نظامی این محل را محاصره کرده بودند، برای حفظ سنت خود به طرف "میدان اول ماه مه" راهپیمایی کردند که در نتیجه حمله پلیس به تظاهرات تعدادی از کارگران دستگیر شدند.

به گزارش "اینترنشنال هرالد تریبون"، امسال نیز پلیس وحشیانه به صف تظاهر کنندگان حمله و ۲ نفر را با گلوله زخمی کرد. به گزارش خبرگزاری آنا، تولا، یک زن که ۲ گلوله به بدنش اصابت کرده بود در خطر مرگ قرار دارد. روزنامه "جمهوریت" چاپ ترکیه، تعداد دستگیر شدگان را ۳۳۰۰ نفر و روزنامه "اینترنشنال هرالد تریبون" ۶۰۰ نفر اعلام کرده‌اند.

برگزاری مراسم اول ماه مه از سال ۱۹۸۰ در ترکیه ممنوع است و پلیس ترکیه تحت عنوان "غیر قانونی بودن" تظاهرات، وحشیانه ترین حملات را به صف کارگران کرده است. در مراسم اول ماه مه سال گذشته در ترکیه پلیس بیرحمانه کارگران را به گلوله بست و یک کارگر را کشت و ۳۶ نفر زخمی کرد.

فدراسیون بین المللی کارگران متال، در همبستگی با کارگران اعتصابی ایسترن پروازهای شرکت هوایی ایسترن و کنتینانتال را تحریم کرد

پیکت اعتصابیون شرکت هواپیمایی ایسترن

مرکز خبری کارگران امروز؛ ۸ هزار کارگر مکانیک شرکت هوایی ایسترن در آمریکا با وجود آنکه خلبانان و کارکنان داخلی هواپیماها از نوامبر سال گذشته به اعتصابشان در حمایت از آنها پایان دادند همچنان به اعتصاب خود ادامه می‌دهند. در ادامه حمایت وسیع کارگران آمریکا و همبستگی بین المللی کارگری با این اعتصاب، در ماه مه فدراسیون بین المللی کارگران فلز کار نیز به حمایت از آنها برخاستند.

به گزارش "اینترنشنال لیبر ریپورت"، کارگران مکانیک عضو اتحادیه بین‌المللی مکانیکها در شهرهای مختلف، سالروز اعتصابشان را با برگزاری پیکت و گردهمایی جشن گرفتند. کارگران اعتصابی هر چند هنوز به پیروزی نرسیده‌اند اما از اینکه موفق شدند سیاست شرکت ایسترن، را در محدود کردن و سرکوب اتحادیه‌ها خنثی سازند، احساس غرور می‌کنند. هم‌اکنون با اعتصاب کارگران مکانیک، شرکت ایسترن روزانه ۲ میلیون دلار از دست می‌دهد.

به گزارش روزنامه سوئدی "داکنز نی هتر" فدراسیون بین المللی کارگران متال که در اوائل ماه مه در شهر "وستروس" سوئد تشکیل جلسه داد به ۱۳ میلیون عضو خود فراخوان داد، که پروازهای شرکت هوایی ایسترن و کنتینانتال را تحریم کنند.

کمپین برای آزادی کارگران زندانی در اسرائیل

مرکز خبری کارگران امروز؛ تا کنون بیش از هزار و پانصد تن از کارگران و فعالین اتحادیه‌ای فلسطینی بدون هیچ مدرک و محاکمه‌ای توسط دولت اسرائیل دستگیر و زندانی شده‌اند. "کمپین کارگری خاورمیانه" در آمریکا، برای آزادی این کارگران و مشخصا یکی از رهبران و فعالین اتحادیه کارگری فلسطینی، "هانی بیدون" کمپینی را آغاز کرده است.

بنا به اطلاعیه "کمپین کارگری خاورمیانه"، بدنال دستگیری هانی بیدون، صدها نامه و تلگراف اعتراضی

توسط نمایندگان اتحادیه‌ها به سفارت اسرائیل در واشنگتن ارسال شده است. هانی بیدون در تابستان گذشته طی سفرش به آمریکا و کانادا در ۱۸ شهر ضمن دیدار با نمایندگان اتحادیه‌ها، در جلسات اتحادیه‌ها سخنرانی کرد و در پیکت کارگران اعتصابی شرکت هوایی ایسترن نیز شرکت کرد.

"کمپین کارگری خاورمیانه" در تاریخ ۱۸ مه، کنفرانس دو روزه‌ای را برای "ایجاد همبستگی با کارگران فلسطینی" در سال ۹۰، و همچنین جلب پشتیبانی برای آزادی کارگران زندانی در اسرائیل برگزار کرد.

در سوئد یک حزب کارگری جدید تشکیل شد

مرکز خبری کارگران امروز؛ روز بیستم ماه مه، کنگره حزب "آرتار لیستان" (لیست کارگران) با شرکت ۲۰۰ نفر در شهر استکهلم برگزار شد و این حزب رسماً اعلام موجودیت کرد. به گفته مطبوعات سوئد، این حزب که موسسین‌اش جناح چپ حزب سوسیال دمکرات را تشکیل می‌دادند، به احتمال قوی به پارلمان این کشور راه خواهد یافت.

به گزارش روزنامه "داکنز نی هتر"، زمانیکه در سال ۱۹۸۸ در مورد انتخابات نظر خواهی عمومی شد یک چهارم کسانیکه به حزب سوسیال دمکرات رای دادند، جناح چپ را مد نظر داشتند و اگر اکنون نیمی از این تعداد هم به حزب جدید رای بدهند این حزب به پارلمان راه خواهد یافت. طبق آمار یک موسسه رسمی، ۲۶ درصد از رای دهندگان به حزب "آرتار لیستان" رای خواهند داد و ۴ درصد حتی قبل از تشکیل رسمی آن با قاطعیت اعلام کرده بودند که به این حزب رای می‌دهند.

به گزارش روزنامه مذکور، حزب جدید، هنوز برنامه اقتصادی مشخصی ارائه نداده است، اما در ابعاد اجتماعی، حزبی ضد راسیسم، مخالف ورود سوئد به بازار مشترک اروپا و همچنین ضد نیروگاههای اتمی است. به گزارش همین روزنامه تشکیل این حزب، نقش تعیین کننده‌ای در انتخابات سال ۱۹۹۱ و توازن قوا بین احزاب مختلف در سوئد خواهد داشت.

اعتصاب رانندگان شرکت اتوبوسرانی گری‌هاوند وارد چهارمین ماه خود شد

یکی از رانندگان توسط اعتصاب شکنان به قتل رسید

مرکز خبری کارگران امروز؛ اعتصاب هزاران تن از رانندگان شرکت اتوبوسرانی "گری‌هاوند" در آمریکا که از دوم مارس بر سر افزایش دستمزد و بهبود شرایط کار آغاز شده بود، وارد چهارمین ماه خود شد. در طی این اعتصاب، مدیریت گری‌هاوند با استخدام کارگران اعتصاب شکن و تعدادی مزدور با خشن‌ترین شیوه‌ها به کارگران اعتصابی حمله کرده است. یک روز پس از اعتصاب یکی از کارگران اعتصابی توسط اتوبوسی که یک راننده اعتصاب شکن آنرا می‌راند در کالیفرنیا به قتل رسید. از آن زمان تا کنون، کارگران اعتصابی با برگزاری پیکت و مراسم سخنرانی در شهرهای مختلف، مردم را به تحریم این شرکت اتوبوسرانی فرا می‌خوانند.

بنا به اعلامیه اتحادیه محلی کارگران "رابرت واتر هاوز"، کارگر اعتصابی، با ۳۰ سال سابقه کار در گری‌هاوند، ۸ روز قبل از بازنشستگی‌اش، در پیکت توسط یک مزدور کارفرما به قتل رسید. همسر او پس از این فاجعه چنین گفت، "رابرت خود را موظف می‌دانست که پیکت کند و از این طریق به رانندگان جوانتر کمک کند".

به گزارش نشریه "ورکرز ادوکیٹ"، دستمزد کارگران گری‌هاوند در سال ۱۹۸۷، ۲۰ درصد کاهش یافت و هم‌اکنون نیز معادل سطح دستمزد ۱۵ سال قبل است. این شرکت طی دو ساله اخیر حدود یک سوم از کارگران خود را بیکار کرده و قبل از اعتصاب اخیر، تعداد زیادی راننده غیر مشغول استخدام کرد، که بیش از نیمی از آنها حاضر به ادامه کار نشدند.

معدنچیان پرو برای آزادی رهبر اتحادیه، ویکتور تایپه، اعتصاب کردند

مرکز خبری کارگران امروز؛ معدنچیان پرو برای آزادی رهبر اتحادیه خود، "ویکتور تایپه" که در نوامبر سال گذشته دستگیر شده است، سه روز اعتصاب کردند.

به گزارش نشریه "اینترنشنال لیبر ریپورت"، رهبر اتحادیه سراسری معدنچیان پرو که بدون هیچ محاکمه‌ای تاکنون زندانی است، تحت شکنجه قرار دارد. ویکتور تایپه سه اعتصاب سراسری را در سال ۱۹۸۹ سازماندهی کرده است که بزرگترین آن اعتصاب ده هفته‌ای ۷۰ هزار معدنچی در

خواهند کرد. سخنگوی اتحادیه در این باره گفت، "این اقدام دولت که هدفش از بین بردن جنبش کارگران کشتی سازی هیوندا است باید متقابلاً تلافی شود". بدنال همبستگی وسیع کارگران با اعتصاب کارگران کشتی سازی هیوندا، به فراخوان اتحادیه "چونوهیوپ" روز اول ماه مه در کره جنوبی اعتصاب عمومی شد.

بنا به همین گزارش، روز ۳۰ آوریل طی حمله دو هزار پلیس ضد شورش به محل رادیو و تلویزیون دولتی برای خاتمه دادن به اعتصاب ۱۷ روزه کارکنان آن که خواهان برکناری رئیس تلویزیون بودند، ۴۰۰ نفر از اعتصابیون دستگیر شدند.

بدنال اوج گیری اعتراضات، کارگری در کره جنوبی روز هفتم مه ۲۰ هزار تن از دانشجویان به دفتر مرکزی حزب حاکم کره جنوبی در سئول حمله کردند و طی زد و خورد با پلیس تعدادی از دانشجویان دستگیر شدند.

رئیس جمهور کره جنوبی بدنال اعتراضات و اعتصابات اخیر ضمن حمله به کارگران تهدید کرد که با ناآرامیهای کارگری پشدت مقابله خواهد کرد.

اما علی‌رغم این تهدیدها، ۲۷ هزار کارگر موتور سازی هیوندا که تنها یک هفته بود که پس از اعتصابشان در حمایت از کارگران کشتی سازی به سر کار باز گشته بودند، از پانزدهم مه برای ۱۸/۹۵ درصد افزایش دستمزد و کاهش ساعت کار هفتگی از ۴۴ به ۴۲ ساعت دست به اعتصاب زدند.

به گزارش تایمز مالی، اعتصاب کارگران موتور سازی، در طی دهسال اخیر اولین اعتصاب در کره جنوبی است که در آن مطالبه افزایش دستمزد، اصلی ترین خواست کارگران است. کارفرمایان هیوندا تاکنون با کمتر از ۶ درصد افزایش دستمزد موافقت کرده‌اند اما کارگران این پیشنهاد را نپذیرفته‌اند.

در کره جنوبی...

به گزارش تایمز مالی، روز ۲۹ آوریل، ده هزار پلیس ضد شورش برای بدست گرفتن کنترل در صنایع سنگین کشتی سازی هیوندا و شکست اعتصاب کارگران که ۳ روز کارخانه را اشغال کرده بودند، ضمن محاصره منطقه با هلیکوپتر و از طریق دریا، با گاز اشک آور و بولدوزر به محوطه کارخانه یورش بردند و از کارگران خواستند که خود را تسلیم کنند. در طی درگیری که بین کارگران و پلیس ایجاد شد و به خیابانهای شهر "اوسان" نیز کشید و چندین روز ادامه یافت، چادرهایی که کارگران برای مدت اعتصاب تدارک دیده بودند توسط پلیس به آتش کشیده شد. همزمان با این درگیریها، ۱۲۰ تن از رهبران اتحادیه‌ها بالای یکی از جرقه‌های کارخانه رفتند و اظهار داشتند تا زمانی که تمام رهبران اتحادیه‌ها آزاد نشوند پائین نخواهند آمد.

به گزارش نشریه سوئدی "داکنز نی هتر" طی این درگیریها که کارگران خواهان برکناری رئیس جمهور شدند، ۲ اتومبیل متعلق به پلیس و یک زره پوش حامل دستگاه پرتاب کننده گاز اشک آور، به همراه ۲۰ دستگاه ماشین سواری به آتش کشیده شد.

به گفته پلیس ۵۰ نفر از افراد پلیس و ۱۰ تن از کارگران در این جریان زخمی و ۳۰۰ نفر از فعالین اتحادیه‌ها دستگیر شدند.

طبق گزارش تایمز مالی، روز ۳۰ آوریل دهها هزار تن از کارگران ۷ کمپانی مجتمع صنعتی هیوندا ضمن اعلام همبستگی با اعتصابیون در اعتراض به یورش وحشیانه پلیس به کارگران کشتی سازی دست از کار کشیدند.

همزمان با این اعتصاب ۲۷ هزار کارگر موتور سازی هیوندا نیز اعلام کردند که بمدت دو روز اعتصاب

موافقت با افزایش دستمزدها بمعنای خودکشی دمکراسی در لیستان است

ورشو ۲۸ مه، خبرگزاریها - پس از هشت روز مذاکره ناموفق برای افزایش دستمزد، دیروز اعلام شد که ظهر روز دوشنبه ۲۸ مه اعتصاب هشدار دهنده‌ای بمدت یکساعت و نیم در راه آهن سراسری لیستان صورت خواهد گرفت و از غروب سه شبه حرکت کلیه قطارهای هاری متوقف خواهد شد.

در حال حاضر واردات و صادرات در بنادر متوقف شده و واردات نفت پشدت کاهش یافته است. "تادیش مازوویکی" نخست وزیر لیستان اعلام کرد که موضع دولت در زمینه افزایش دستمزدها روشن است و تغییر نخواهد کرد. اعلام اعتصاب کارگران راه آهن پس از چند روز تلاش ناموفق لئخ والسا رهبر اتحادیه همبستگی برای میانجیگری بین رهبران اعتصاب و دولت همبستگی صورت گرفت.

لئخ والسا در سال ۱۹۸۰ اتحادیه همبستگی را بنیان گذاشت و ظرف این دهسال نخستین بار است که در مهار یک اعتصاب ناکام می‌شود. دولت همبستگی که با انتخابات تابستان گذشته برسر کار آمد از ژانویه ۱۹۹۰ گسترش اقتصاد بازار آزاد را با برنامه ریاضت اقتصادی صندوق بین‌المللی پول به اجرا درآورد. از آغاز سال جاری تاکنون ۴۰۰ هزار کارگر بیکار شده و سطح معیشت ۳۰ درصد سقوط کرده است. اعتصاب کارگران راه آهن برای افزایش دستمزد نخستین واکنش جدی کارگران در برابر برنامه‌های اقتصادی دولت همبستگی است. نخست وزیر کابینه همبستگی گفت که موافقت با افزایش دستمزدها بمعنای خودکشی برای برنامه‌های اقتصادی دولت و دمکراسی لیستان است. □ (در صفحه ۷ نیز میخوانید: اتحادیه همبستگی برسر دوراهی)

کارگزار امروز

باشکست مذاکرات بر سر افزایش دستمزدها کارگران کامیون سازی فورد در انگلستان دست به اعتصاب زدند

مرکز خبری کارگزار امروز: روز ۲۳ آوریل، ۱۱۰۰ کارگر بخش کامیون سازی کمپانی فورد در انگلستان بعثت شکست مذاکرات بر سر افزایش دستمزدها که ماهها در جریان بود دست به اعتصاب زدند. به گزارش تایمز مالی، کارگران کامیون سازی خواهان ۱۰٫۲ درصد افزایش دستمزدها هستند. پیشنهاد مدیریت ۹ / ۲۵ درصد افزایش دستمزدها، ۱۵۰ پوند پاداش به هر کارگر و ۸ درصد افزایش دستمزدها برای سال آینده است. با توجه به نرخ ۸ / ۵ درصدی تورم در انگلستان، کارگران کامیون سازی فورد همچنان بر ۱۰٫۲ درصد افزایش دستمزدها پافشاری می کنند.

با عدم رضایت کارگران به ۹٫۳ درصد افزایش دستمزد، احتمال اعتصاب کارگران متروی لندن در تابستان امسال افزایش یافت.

مرکز خبری کارگزار امروز: اتحادیه سراسری کارگران راه آهن انگلستان پیشنهاد ۹٫۳ درصد افزایش دستمزد از جانب کارفرماها را رد کرد و احتمال اعتصاب کارگران متروی لندن در تابستان سال جاری افزایش یافت. رهبران این اتحادیه خواهان افزایش دستمزدی بیشتر از میزان پیشنهاد شده و کاهش ساعت کار هفتگی به ۳۵ ساعت هستند. به گزارش تایمز مالی، نمایندگان اتحادیه سراسری کارگران راه آهن که

با ۱۳ هزار عضو کارگر مترو، بزرگترین اتحادیه از ۳ اتحادیه ای است که کل ۲۰ هزار نفر کارکنان مترو لندن را نمایندگی می کند. روز سوم ماه مه، پیشنهاد کارفرماها را رد کردند. رهبر این اتحادیه اعلام کرد، کارگران متروی لندن در محیط و شرایط متفاوت از کارکنان راه آهن کار می کنند و هزینه سنگین زندگی در منطقه لندن افزایش دستمزد بیشتری را می طلبد. هم اکنون ساعت کار هفتگی برای کارکنان راه آهن ۳۸ و برای کارگران

افزایش دستمزدها هستند. پیشنهاد مدیریت ۹ / ۲۵ درصد افزایش دستمزدها، ۱۵۰ پوند پاداش به هر کارگر و ۸ درصد افزایش دستمزدها برای سال آینده است. با توجه به نرخ ۸ / ۵ درصدی تورم در انگلستان، کارگران کامیون سازی فورد همچنان بر ۱۰٫۲ درصد افزایش دستمزدها پافشاری می کنند.

در بی سابقه ترین اعتصاب کارگری پورتوریکو در ۶۰ سال گذشته کارگران به فروش شرکت تلفن به بخش خصوصی اعتراض کردند

مرکز خبری کارگزار امروز: کارگران پورتوریکو در اعتراض به دولت برای فروش شرکت تلفن به سرمایه داران خصوصی دست به اعتصاب عمومی زدند و در پاسخ به دعوت آنها از مردم برای تظاهرات، مدارس و دانشگاهها تعطیل شدند.

به گزارش نشریه "لیبر نتز"، این اعتصاب که از لحاظ وسعت از سال ۱۹۳۰ تاکنون در تاریخ پورتوریکو بی سابقه بوده است به فراخوان کمیته ای متشکل از سه فدراسیون کارگری و اتحادیه های مستقل صورت گرفت. یکی از سازماندهان این اعتصاب اعلام کرد، ادامه دادن سیاست خصوصی کردن کتویراسیونها، شرکت آب، بیمه دولتی و حمل و نقل را نیز در بر می گیرد که اخراج و بیکار سازیهای وسیعی را بدنبال خواهد داشت.

پنا به همین گزارش حدود ۱۵۰ هزار تن از یک میلیون کارگر شاغل در پورتوریکو در اتحادیه ها متشکل هستند. در طی اعتصاب اخیر، ۱۲۰ هزار کارگر به فراخوان تظاهرات در روز اعتصاب پاسخ مثبت دادند و در خیابانهای شهر به سمت ساختمان فرماندار پورتوریکو رژه رفتند و ۳۸۰ هزار تن از مردم به سر کار نرفتند. علیرغم اعتصاب عمومی دولت مصمم است شرکت تلفن را در پائیز امسال به بخش خصوصی واگذار کند اما یکی از رهبران کارگران اعتصابی اعلام کرد، ما به کمپین اعتراضی خود ادامه خواهیم داد.

منویادت میاد؟

خانم تاجر بهر طریق ممکن قدرت اتحادیه ها را کاهش داد. تعداد روز کارهایی که در اثر اعتصاب تولید می خوابید از متوسط سالانه ۵۰۹ روز به ازای هر هزار کارگر در سالهای ۷۹ - ۱۹۷۵، به ۱۷۸ روز در سالهای ۸۸ - ۱۹۸۵ رسید. در سال ۱۹۸۰ حدود ۵۳ درصد از مزد بگیران عضو اتحادیه بودند و این رقم در سال ۱۹۸۵ به ۴۳ درصد رسید. در چند تعارض کارگری اخیر تهدید به ضبط ذخائر اتحادیه و غیر قانونی بودن گسترش درگیری به دیگر محلهای کار آشکارا خطر چند اعتصاب را بر طرف کرد. همه چیز رو برآه بود. اما هنوز یک جواری روشی افزایش تورم زای دستمزدها در بریتانیا حفظ شده است.

نخست وزیر در پرشکوهترین درگیری داخلی به مقابله معنوجویان رفت و پیروز شد. او چندین لایحه مربوط به قوانین کار را به تصویب رساند که توازن قوا در محیطهای کار را به نفع مدیران برگرداند. او سیستم بیمه بیکاری را بنحوی تغییر داد که رقابت برای گرفتن شغلها با کمترین درآمد افزایش یابد. نخست وزیر سنگ تمام گذاشت. اما چقدر عجیب است که امروز، پس از تقریباً ۱۱ سال در قدرت بودن، بزرگترین ترس اقتصادی او اینست که بریتانیا دارد به دوره ای از افزایش دستمزدها و افزایش قیمتها، شبیه دهه هفتاد وارد می شود. ... به موازات ادامه کاهش تحرک اقتصادی، تعداد قراردادهای افزایش دستمزد دو رقمی رو به افزایش است.

ترجمه و تلخیص از: هفته نامه اکونومیست

رهبر اتحادیه کارگران آجوسازی مادلو مکزیک در اعتراض به اخراج:

کمپانیها با ما مثل پرتقال رفتار می کنند، آب آنها می مکند و تفاله آنها دور می اندازند

مشکلات بهنایی دارند و بدلیل حمل بار سنگین از کمردرد رنج می برند. شرط بازنشستگی کارگران ۶۰ سال سن و ۳۵ سال سابقه کار است اما چون اغلب کارگران از سنین نوجوانی در این شرایط دشوار کار می کنند بندرت ۶۰ سال عمر می کنند تا به حقوق بازنشستگی دست یابند.

پنا به این گزارش، کارگران اخراجی خواستار تحریم آججوی کورونا و پشتیبانی و همبستگی بین المللی از مبارزه خود شدند و رهبر اتحادیه کارگران گفت، پشتیبانی کارگران بویژه در آمریکا برای ما مهم است. وی در بخش دیگری از سخنانش گفت "این کمپانیها با ما مثل پرتقال رفتار می کنند. آب آنها می مکند و تفاله را دور می اندازند."

شکستن اعتصاب حتی یک اتحادیه زرد در سطح کارخانه تشکیل داد. به گزارش نشریه "لیبر نتز"، کارگران این کارخانه در تابستان ۱۹۸۸، برای نخستین بار پس از دهها سال موفق شدند در مقابل اتحادیه دولتی و فرمایشی کارخانه، اتحادیه مستقل خود را تشکیل دهند و از طریق رهبران انتخابی خود برای افزایش دستمزد و بهبود شرایط کار مبارزه کنند. دستمزد روزانه کارگران این کارخانه که در هر شیفت یک میلیون آججو تولید می کند معادل ۹ دلار و ۶۰ سنت است. به گزارش این نشریه که چاپ آمریکا است، اکثر کارگران بعثت آلودگی، نور کم و حرارت بالا در محیط کار که به ۱۴۰ درجه می رسد دچار ناراحتیهای ریوی شده اند و

مرکز خبری کارگزار امروز: ۵۲۰۰ کارگر کارخانه آجوسازی مادلو در مکزیکوسیتی که از پانزدهم فوریه برای افزایش دستمزد، ایجاد ایمنی در محیط کار و حق بازنشستگی پس از ۳۰ سال کار، دست به اعتصاب زده بودند، پس از اعلام غیر قانونی بودن اعتصاب از سوی دولت، توسط کارفرما اخراج شدند. کارگران کارخانه آجوسازی مادلو که یکی از بزرگترین شرکتهای صدور آججو به آمریکا است، خواهان پشتیبانی بین المللی کارگران و تحریم تولیدات این کارخانه شدند. به گزارش نشریه "ورکرز ادوکیٹ"، چاپ آمریکا، حمله وحشیانه به کارگران از سوی رهبری اتحادیه "سی.تی.ام" که وابسته به دولت است، پشتیبانی شد و رئیس آن برای

رئیس جمهور برزیل: ۴۰۰ هزار تن از کارگران و کارمندان دولت باید اخراج شوند

مرکز خبری کارگزار امروز: اظهارات رئیس جمهور برزیل مبنی بر لزوم اخراج ۴۰۰ هزار تن از کارگران و کارمندان بخش دولتی و همچنین تغییر سیاست دولت در تعیین سطح دستمزدها که از این پس از طریق مذاکرات بین کارگران و کارفرماها و بدون دخالت دولت تعیین می شود، مورد اعتراض اتحادیه های کارگری قرار گرفت. به گزارش نشریه سوئدی "داگنز نی هتر" رئیس جمهور برزیل طی یک سخنرانی در هشتم ماه مه ضمن ابراز نارضایتی از چگونگی پیشرفت برنامه های ریاضت کشی اقتصادی اعلام کرد، ۴۰۰ هزار تن از یک میلیون و ۶۰۰ هزار نفر کارگر و کارمند شاغل در بخش دولتی باید اخراج شوند. از سوی دیگر به گزارش تایمز مالی، وزیر اقتصاد برزیل در شانزدهم مه درباره سطح دستمزدها که قبلا

توسط دولت و متناسب با نرخ تورم تعیین می شد، اعلام کرد، دولت تعیین سطح دستمزدها را به مذاکرات آزاد میان کارفرماها و کارگران واگذار خواهد کرد. در اعتراض به این اقدام دولت، رهبر اتحادیه کارگران مثال گفت، در کشوری با رکود شدید اقتصادی و تورم، مذاکرات آزاد بر سر دستمزدها جوابگو نیست. این مسئله به دولت امکان می دهد تا نرخ تورم را از طریق کاهش دستمزدها کنترل کند. پنا به همین گزارش، اتحادیه های کارگری برزیل تهدید کرده اند، در صورتیکه کارفرماها بخواهند کارگران را بیکار و یا دستمزدها را کاهش دهند، اعتصاب خواهند کرد. از سوی دیگر آنها می گویند تا لایحه ای را که در آن مشاغل و دستمزدها تضمین می شوند، به تصویب کنگره این کشور برسانند.

بیکاری ساختاری در شوروی گورباچف: اجتناب ناپذیر است رهبر اتحادیه های کارگری شوروی:

اتحادیه های کارگری در صورت ضرورت دست به اعتصاب خواهند زد

مزد کامل دریافت می کنند. سپس به مدت یکسال دریافتی آنان به حداقل ۵۰ درصد دستمزدشان کاهش می یابد. پس از آن ۲۶ هفته حق بیکاری که برابر با حداقل دستمزد رسمی است دریافت خواهند کرد. در مورد سرنوشت کارگران بیکار پس از ایندوره صحبتی نشده است. پنا به این گزارش، والرئ کولوزوف، مدیر یکی از بخشهای تامین نیروی کار در کمیته دولتی اظهار داشت، هم اکنون حداقل ۲ میلیون کارگر طبق استانداردهای بین المللی بیکار محسوب میشوند و تا سال ۱۹۹۵ شمار این کارگران به ۵ تا ۶ میلیون نفر خواهد رسید. دولت شوروی مبلغ ۴ میلیارد روبل اعتبار برای مقابله با عواقب بیکار سازی نخستین ۲ میلیون کارگر بیکار، در نظر گرفته است که بیش از نیمی از این مبلغ صرف بازآموزی، پانصد میلیون روبل صرف ایجاد مشاغل جدید میشود و فقط ۲۰۰ میلیون روبل برای حق بیکاری در نظر گرفته شده است. رهبر اتحادیه های کارگری شوروی که پنا به گفته تایمز مالی ۱۴۰ میلیون عضو دارد ضمن ابراز مخالفت با برنامه های اقتصادی گورباچف در مصاحبه ای با پراودا، ارگان مرکزی حزب حاکم در شوروی اعلام کرد که اتحادیه های کارگری در صورت ضرورت دست به اعتصاب خواهند زد.

مرکز خبری کارگزار امروز: رهبر اتحادیه های کارگران ضمن ابراز مخالفت با برنامه های اقتصادی گورباچف و احتمال بیکار شدن میلیونها کارگر، خواهان روشن شدن میزان دستمزدها و تضمین امنیت شغلی کامل شد. او اظهار کرد که اتحادیه های کارگری در صورت لزوم دست به اعتصاب خواهند زد. به گزارش تایمز مالی، ماده ۴۰ قانون اساسی شوروی دایر بر تضمین اشتغال تمام شهروندان عملاً ملغی شده است. گورباچف در ادامه یک کمپین تبلیغاتی برای آماده سازی ذهنی کارگران و جلوگیری از عواقب اجتماعی برنامه های اقتصادی دولت در یک سخنرانی در اواسط ماه مه سال جاری به کارگران مسکو گفت، اکنون روشن است کاری که توسط دو یا سه کارگر در شوروی انجام می گیرد در غرب توسط یک کارگر صورت میگیرد و نتیجه گرفت که "بیکاری ساختاری" در شوروی اجتناب ناپذیر است. طبق برنامه های جدید دولت، کارگران ماهر جایگزین کارگران غیر ماهر و غیر متخصص خواهند شد. طبق آمارهای رسمی دولت، هم اکنون ۸ تا ۱۰ میلیون کارگر پنا به تعریف غیر ماهر هستند. طبق برنامه اعلام شده قرار است حدود ۲ میلیون تن از کارگران بنگانه های غیر سودآور بیکار شوند. پنا به قوانین جدید کارگران بیکار فقط تا سه ماه پس از آغاز بیکاری

از قرارداد اتحادیه ای.گ. متال با کارفرماها،

ساعات کار هفتگی از اکتبر ۱۹۹۵ به

۳۵ ساعت کاهش خواهد یافت

مرکز خبری کارگزار امروز:

در آخرین دور مذاکرات بین اتحادیه متال آلمان و کارفرماها، قراردادی منعقد شد که از جمله ۶ درصد افزایش دستمزد و کاهش دو مرحله‌ای ساعت کار به ۳۵ ساعت در سال ۱۹۹۵ در آن پیش بینی شده است. بر اساس این قرارداد ساعت کار فلزکاران از اول آوریل ۱۹۹۳ به ۳۶ ساعت و از اکتبر ۱۹۹۵ به ۳۵ ساعت کاهش خواهد یافت و ۶ درصد افزایش دستمزد از ژوئن سال جاری به اجرا گذاشته می‌شود. دبیر اول اتحادیه فلزکاران، "فرانتس اشتاین کولر"، بر طرف شدن موانع در مذاکره را، یک پیروزی موثر و بدون هیچ اما و اگر، اعلام کرد. به گزارش بیزن بهزادی، یکی از خبرنگاران کارگزار امروز در آلمان، در قرارداد جدید، بخش مربوط به افزایش دستمزدها یک سال و کل قرارداد تا سال ۱۹۹۸ اعتبار دارد و بر اساس این موضوع کاهش ساعات کار تا سال ۱۹۹۸ بسته خواهد ماند. در این قرارداد همچنین توافق شده است که ۱۸ درصد کارگران هر واحد تولیدی در صنایع فلز می‌توانند با توافق خود با کارفرما تا ۴۰ ساعت در هفته کار کنند.

مهندسی، الکترونیک و اتومبیل سازی در دیگر نقاط آلمان خواهند کشاند. در طی مذاکرات اخیر، کارگران به خواست خود مبنی بر کاهش ساعت اضافه کاری در سطح سراسری و همچنین ممنوعیت کار در روز شنبه دست نیافتند و قرارداد در مورد تعطیلی آخر هفته دست نخورده باقی ماند. ساعت کار هفتگی طی دو مرحله و از اکتبر ۱۹۹۵ به ۳۵ ساعت کاهش خواهد یافت و دستمزدها از ژوئن امسال ۶ درصد افزایش می‌یابد. از سوی دیگر به گزارش بیزن بهزادی، اعتصابات خطاری کارگران چاپ آلمان نیز که بمدت چند روز چندین روزنامه و موسسه بزرگ مطبوعاتی را فلج کرده بود، بدنحال مذاکرات بین اتحادیه کارگران و کارفرماها و انعقاد قراردادی که در آن کاهش ساعت کار هفتگی به ۳۵ ساعت از اکتبر ۱۹۹۵ و افزایش ۶/۵ درصد دستمزد از سال جاری پیش بینی شده است، پایان یافت. در رابطه با مبارزه کارگران آلمان برای کاهش ساعت کار نشریه اتحادیه

سراسری کارگران سوئد "ال.او"، گزارش داد که کارگران دو کارخانه توانستند قراردادهایی با کارفرماها منعقد کنند که بر اساس آن ۳۵ ساعت کار زودتر از سال ۱۹۹۵ به اجرا در خواهد آمد. بنا به این گزارش ۵۵۰ کارگر کارخانه "پلزدویدات" به کاهش ساعت کار به ۳۶/۵ ساعت در هفته از آوریل سال ۱۹۹۱ و ۳۶ ساعت کار هفتگی از سال ۱۹۹۲ و ۳۵ ساعت کار در هفته از آوریل ۱۹۹۳، دو سال زودتر از "ای.گ.متال"، دست می‌یابند. در این قرارداد همچنین ۶/۵ درصد افزایش دستمزد از اول آوریل سال ۱۹۹۰ پیش بینی شده است. طبق این گزارش ۳۰۰ کارگر کارخانه "رویم آ.ک" واقع در جنوب آلمان، ۶/۵ درصد افزایش دستمزد از مارس سال ۱۹۹۰ بدست آوردند و بنا به قراردادی که با کارفرماها بسته‌اند از اول نوامبر سال ۱۹۹۲، ساعت کارشان به ۳۵ ساعت کاهش خواهد یافت.

در نیکاراگوئه

دولت شامورو در اولین مصاف

خود با اعتصابیون شکست خورد

شد. دادگاه به نفع اتحادیه رای داد و اعتصاب کارگران را کاملاً قانونی خواند. در طی این اعتصاب فرودگاه بین‌المللی نیکاراگوئه، بانکها، ارتباطات تلفنی و تمام ادارات دولتی تعطیل شدند. به گزارش "ورکرز ادوکیٹ"، موج اعتصابات در نیکاراگوئه از اواسط ماه مارس امسال، یعنی قبل از انتخابات آغاز شد. کارگران در طی مبارزاتشان در دوره اخیر قصد داشتند قبل از اینکه دولت شامورو کاملاً قدرت را بدست گیرد، امتیازاتی کسب کنند. در اعتصابات، کارگران تولید روغن گیاهی "کورونا" به ۹۰ درصد افزایش دستمزد، کارگران کارخانه "پلیمر" به ۱۰۰ درصد افزایش دستمزد و کارگران مکانیک و رانندگان بخش خدمات دولتی به ۱۵۰ درصد افزایش دستمزد دست یافتند.

مرکز خبری کارگزار امروز: ۵۰ هزار نفر از کارگران و کارمندان بخش خدمات دولتی نیکاراگوئه روز ۱۶ مه، پس از ۶ روز اعتصاب پسر کار بازگشتند. کارگران اعتصابی خواهان ۲۰۰ درصد افزایش دستمزد بودند، اما پس از مذاکرات بین نمایندگان دولت و اتحادیه با ۱۰۰ درصد افزایش دستمزد موافقت کردند. اعتصاب کارگران خدمات دولتی، اولین اعتصاب وسیع پس از بقدرت رسیدن دولت شامورو است. به گزارش روزنامه "داگنز نی هتر" چاپ سوئد، روز دوشنبه ۱۵ مه، دولت شامورو اعتصاب را غیر قانونی اعلام کرد و به اعتصابیون یک روز فرصت داد تا به سر کار بازگردند و تهدید کرد که در غیر اینصورت تمامی اعتصابیون بطور دسته جمعی اخراج خواهند شد. اما این تهدید عملی

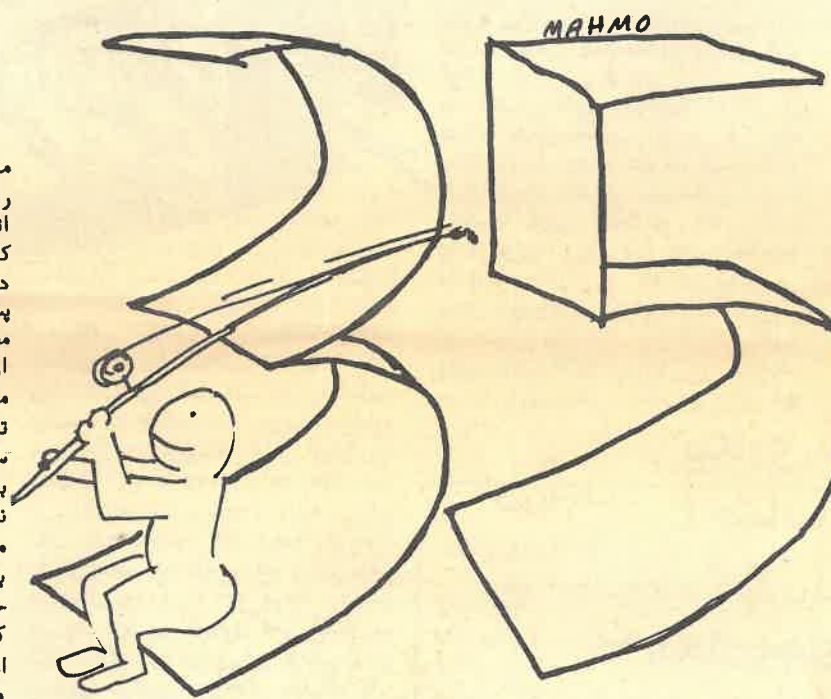
کارگران پست آلمان،

مبارزه برای افزایش وقت

استراحت در حین کار

تعطیل کردند. اعتصابات خطاری چند ساعته ۹ روز ادامه داشت و دهها هزار تن از کارگران پست در این اعتصابات شرکت کردند. در روز ۷ مه، در شهر فرانکفورت کارگران پست پس از اعتصاب به خیابان آمدند و دست به راهپیمایی زدند. بنا به گزارش مذکور، ساعت کار کارگران پست از سال گذشته به ۳۸/۵ ساعت کاهش یافت. یک زن کارگر در مصاحبه‌ای با تلویزیون چنین گفت: "زمان کار ما به ۳۸/۵ ساعت کاهش یافته است، مگر قرار نبود که کاهش ساعات کار هفتگی منجر به استخدام کارگران بیکار بشود؟ حجم کار ما خیلی زیاد است، حال ما باید حجم کاری را که قبلاً در ۴۰ ساعت در هفته انجام می‌دادیم با همان پرسنل در ۳۸/۵ ساعت انجام دهیم."

مرکز خبری کارگزار امروز: روز ۱۱ مه، بدنحال مذاکرات اتحادیه کارگران و کارمندان پست با کارفرما اعتصابات خطاری و گسترده دهها هزار تن از کارگران و کارکنان پست آلمان غربی، پایان یافت. مطالبه کارگران ۱۰ دقیقه تنفس در اثناء هر ساعت کار بود. اما نتیجه مذاکرات اضافه شدن اوقات استراحت تا شش دقیقه و ۲۰ ثانیه در هر ساعت یعنی معادل ۵۰ دقیقه در روز بود. این قرارداد شامل ۵۲۰ هزار نفر از شاغلین در ادارات پست می‌شود. به گزارش بیزن بهزادی، یکی از خبرنگاران کارگزار امروز در آلمان، کارگران روز ۲ مه، یک سلسله اعتصابات خطاری را همزمان با آغاز مذاکره شروع و چند ساعت کار را

به گزارش روزنامه "ایندیپندنت"، "ای.گ.متال"، مارس امسال زمانیکه قرارداد سه ساله‌اش با کارفرماها به پایان رسید و پس از سپری شدن مهلت یکماهه (بر طبق قوانین آلمان یکماه پس از پایان قرارداد فراخوان اعتصاب از جانب اتحادیه ممنوع است) در اواخر ماه آوریل یعنی در اولین فرصت، با مطالبه ۹ درصد افزایش دستمزد و کاهش ساعت کار به ۳۵ ساعت در هفته اعتصابات خطاری را فراخوان داد. به گزارش تایمز مالی، روز ۳۰ آوریل، ۶۵ هزار نفر از کارگران فلزکار آلمان در ۹ کارخانه اتومبیل سازی به مدت یک روز دست به اعتصاب زدند و به گزارش اتحادیه متال، روز ۲ مه، ۶۸ هزار تن از کارگران کار را برای چند ساعت متوقف کردند. رهبران اتحادیه تهدید کرده بودند که در صورتیکه این اعتصابات به نتیجه نرسد در اواخر ماه دامنه اعتصابات را به صنایع

ولفگانگ کلدیتس در مصاحبه با کارگر امروز:

کار برمی‌گردد طولانی مدت بسته شده و دقیقاً بر عکس آنچه‌ای است که کارگران برای حل موقعیت آمیز مشکل بیکاری خواسته بودند. ما متفقاً بر این نظر هستیم که کاهش فوری ساعت کار و برقرار شدن بلافاصله ۳۵ ساعت کار در هفته می‌توانست و می‌تواند یکی از راه‌های موفقیت آمیز برای بوجود آمدن مکانهای اشتغال جدید و در مقابل منافع کارفرماها باشد. راه حلی برای کاهش و محو نمودن سریع ارقام میلیونی بیکاران و کسانی که از اداره خدمات اجتماعی مقرر دریافت می‌کنند. با توجه به این واقعیت شناخته شده، پایه اتحادیه (توده کارگر)، و منجمه خود من، همواره در جلسات معتمدین کارگران خواستار انعقاد قراردادهای کوتاه مدت و برقراری فوری ۳۵ ساعت کار بوده‌ایم.

ک.ا: دبیر اول اتحادیه فلز، اشتاین کولر، بعد از انعقاد قرارداد گفت، ما به هدف رویایی خود دست یافتیم. نظر چیست؟ آیا واقعا اینطور است؟ هدف چه کسی متحقق شده است؟

و.ک: این اولین بار نیست که رهبری اتحادیه و مسئولینش به خواسته کارگران توجهی نمی‌کنند و کوششی

بدنحال انعقاد قرارداد "ای.گ.متال" بر سر کاهش ساعت کار بیزن بهزادی یکی از خبرنگاران کارگزار امروز مصاحبه‌ای با ولفگانگ کلدیتس، کارگر متخصص در شرکت فولاد کروپ - راین هاوژن، معتمد کارگری، عضو اتحادیه فلزکاران و یکی از فعالین جنبش کارگری آلمان ترتیب داد که در زیر می‌خوانید.

کارگزار امروز: مذاکرات چهار ماهه بین اتحادیه فلزکاران آلمان و کارفرمایان بر سر کاهش ساعات کار در چند هفته گذشته به پایان رسید. نتایج مذاکرات چنان قانع کننده نیست. زیرا طبق قرارداد منعقد ۳۵ ساعت کار در هفته قرار است در ۵ سال آینده متحقق شود، نظر ت در این باره چیست؟

ولفگانگ کلدیتس: ما کارگران یعنی کسانی که مشمول این قرارداد می‌شوند محق بوده‌ایم که این مذاکرات را با دقت و بسیار نقادانه دنبال کنیم و همگی تقریباً بدون استثنا بر این نظر هستیم که این قرارداد تا آنجا که به کاهش ساعت

جلوگیری از عمل یکپارچه و متحد کارگران شده است. اتحادیه‌های عضو "د.ک.ب" بدون هیچگونه عملی مشغول تماشای این هستند که کارگران در آلمان شرقی چگونه به بدبختی و بی‌افقی اجتماعی سقوط می‌کنند. کارخانها و جمعیت بزرگ تولیدی در آلمان شرقی نظیر شهرک تولید فولاد شرق بدون دخالت دادن کارگران و مهمتر از هر چیز بدون نمایندگی شدن سندیکائی، مستقل و آزاد کارگران تبدیل به شرکتی سهامی و بدین ترتیب خصوصی می‌شوند. بدینگونه تمامی دستاوردهای زحمتکشان در آلمان شرقی نظیر داشتن حق کار کاملاً آگاهانه محو و نابود می‌شود و به جایش "اقتصاد بازار" غرب با تمامی ناهنجاریهای ضد بشری‌اش می‌نشیند. در این اوضاع تاریخی اتحادیه‌های اینجا چهره خود را می‌نمایانند. آنها خود ماسک از صورت می‌درند طوری که هر کس می‌تواند تشخیص دهد تا چه اندازه آنها از سازمانهای مبارزه جوی اولیه که می‌بایست فقط و فقط در خدمت کارگران بوده باشند، دور شده‌اند. در مقابل باید ایستادگی کرد. این ایستادگی را از همه همکاران خواستارم. ما کارگران فقط خود می‌توانیم نمایندگان منافع خود را بوجود آوریم. اتحادیه، اشتاین کولر و یا سایر رهبران نیستند، بلکه، اتحادیه یعنی خود ما.

شرق، سد کرده است. این استراتژی سرمایه که حال با توافق سیاستمداران مسئول به پیش برده می‌شود می‌بایست با پاسخ متحد اتحادیه‌ها و سازمانهای کارگری مواجه گردد. اما اتحادیه فلزکاران و یا فدراسیون

Wolfgang Kolditz

سراسری اتحادیه‌ها، "د.ک.ب" کجا هستند وقتی که شرکتها و بانکها به‌شمرانه به آلمان شرقی هجوم برده‌اند. صدها هزار کارگر تا کنون بدون نتیجه از "د.ک.ب" خواسته‌اند که در این شرایط سخت در کنارشان قرار گیرد تا بتوانند در مقابل حملات سرمایه ایستادگی کنند. بعنوان مثال می‌توان گفت که "ای.گ.متال" زیر آب رفته و در هر دو بخش آلمان اثری از او نیست و این باعث

کارگران امروز

دو تن از فعالین اعتصاب کارگران «ساب اسکانیا» در گفتگو با کارگر امروز:

ولی آنها راهی جز اعتصاب برای ما باقی نگذاشتند.

ا.د.ر: آنها قبل از هرگونه پاسخی به ما به دادگاه شکایت کردند. از همان موقع، لغو جریمه اعتصاب به مطالباتمان اضافه شد و خواستیم که شرکت ساب اسکانیا شکایت خود را پس بگیرد.

ک.ا: دادگاه برای محاکمه دسته

بدنبال اعتصاب کارگران "ساب اسکانیا" و مطرح شدن محاکمه دسته جمعی آنها بجرم اعتصاب، مصطفی صابر یکی از همکاران نشریه کارگر امروز با "برگیتا ایزاکسون" و "اریک دال روت"، دو تن از فعالین این اعتصاب گفتگویی ترتیب داد که در زیر بخشهایی از آنرا می خوانید.

کارگران اسکانیا می خواهند: ۵,۵۰ کرون همین حالا!

کارگر امروز: چرا اعتصاب شما را "غیر قانونی" اعلام کردند؟

برگیتا ایزاکسون: تا زمانیکه یک قرارداد سراسری بین کارگران و کارفرما وجود دارد نمی توان بطور قانونی اعتصاب کرد. باید قهلا اجازه رهبری اتحادیه را گرفت و ما علیرغم قرارداد سراسری و بدون اجازه اتحادیه اعتصاب کرده ایم.

اریک دال روت: اگر بخواهیم قانون کار سوئد را با کشورهای اروپایی مقایسه کنیم قانون کار خیلی سختی دارد و محدودیتهای زیادی در مقابل اعتصاب وجود دارد. در واقع باید گفت خیلی از اعتصابات خارج از اتحادیه صورت می گیرد.

جمعی ۹۸۰ کارگر دچار مشکلاتی شده است. از جمله اینکه نتوانسته اند مکانی را برای محل دادگاه پیدا کنند.

ب.ا: قرار بود دادگاه در بیست و پنجم آوریل تشکیل شود. آنها می خواستند کارگران را تک تک به دادگاه ببرند و محاکمه کنند اما کارگران خواهان محاکمه دسته جمعی شدند. چون کارگران اعتصابی ۹۸۲ نفر هستند و دادگاه کار ۷۰ نفر بیشتر جا نمی گرفت آنها کوشیدند "خانه فرهنگ" استکلم را برای محل دادگاه اجاره کنند که موفق نشدند. یک دلیل عقب افتادن دادگاه همین مساله بود. حالا قرار است که سهام سی و یکم ماه مه دادگاه تشکیل بدهند و اینبار می خواهند کارگران را

آنها می خواستند کارگران را تک تک به دادگاه ببرند و محاکمه کنند اما کارگران خواهان محاکمه دسته جمعی شدند. چون کارگران اعتصابی ۹۸۲ نفر هستند و دادگاه کار ۷۰ نفر بیشتر جا نمی گرفت آنها کوشیدند "خانه فرهنگ" استکلم را برای محل دادگاه اجاره کنند که موفق نشدند.

به دو دسته تقسیم کنند.

ک.ا: مطالبات اعتصابان چه بود؟

ب.ا: خواست ما پنج و نیم کرون افزایش دستمزد برای هر ساعت است. دستمزد کارگران ساب اسکانیا نسبت به سایر کارگران صنعتی افزایش کمی داشته است. مثلا کارگران شرکت "ولوو" برای کار مشابه ده کرون بیشتر از کارگران ساب اسکانیا می گیرند. این در حالیست که سود ساب اسکانیا از "ولوو" هم بیشتر بوده است.

ک.ا: آیا خواست شما فقط همین افزایش دستمزد بود؟

ب.ا: افزایش دستمزد بعلاوه خواستهای دیگر. جمعا ۱۶ مورد بود. مثل دادن مرخصی بیشتر و آسانتر هنگام فوت بستگان، کفشیهای ایمنی رایگان و خواستهای دیگری که چندین بار برای آنها مذاکره کردیم

اتحادیه بود. این اعتصاب چگونه سازماندهی و رهبری شد؟

ا.د.ر: ناراضی شدیدی علیه رهبری فعلی اتحادیه که انتخابی است وجود

۶ ساعت کار در روز در سوئد مطرح شده و ۳۵ ساعت کار در کشورهای دیگر. این مطالبه ای است که بطور بین المللی می توان پیش وخیم تر می شود. بیکاری افزایش پیدا می کند و کارگران بجای قرار گرفتن رو در روی هم باید حول شعار کاهش ساعت کار متحد شوند.

دارد. اما وضع طوری است که فعلا رهبری که بتواند جای آنها را بگیرد وجود ندارد. بنابراین ما همیشه سعی کرده ایم که همین رهبری را به جلو هل بدهیم. بهر حال آنها باید خواسته های ما را پیش ببرند. تعدادی از کارگران اینرا مطرح کرده اند که رهبری را عوض کنیم. اما کسانی که امتحان پس داده و سرشناس باشند وجود ندارند. اگر رهبری فعلی را عوض می کردیم معلوم نبود بتوانیم همان گستردگی و شرکت وسیع را در اعتصابمان داشته باشیم. تعدادی از کارگران طی جلسهای در قسمت شاسی تصمیم گرفتند که خواست افزایش دستمزد را مطرح کنند. بتدریج کارگران بیشتری دخیل شدند. بالاخره کارگران در سالن

همه کارگران سوئد اهمیت دارد. مدیران و صاحبان بانک، سیاستمداران و غیره و حتی سوسیال دمکراتها می خواهند میزان جریمه اعتصاب را که در حال حاضر ۲۰۰ کرون است به ده و نیم و حتی ۱۲ هزار کرون (تقریبا معادل یک ماه حقوق) افزایش دهند. ولی ما نمی خواهیم اجازه بدهیم آنها موفق شوند و سعی می کنیم بیشترین اعتراضها را با حضور در دادگاه پیش ببریم.

ک.ا: اگر آنها بتوانند جریمه اعتصاب را از شما بگیرند و یا جریمه اعتصاب را بالا ببرند، حق اعتصاب را برای کارگران سوئد محدودتر کرده اند.

ب.ا: البته این مساله ای است که به تناسب قوا در جامعه بستگی دارد. همین چند وقت پیش آنها سعی کردند که اعتصاب را غیر قانونی کنند. اما این موجب اعتراضات وسیعی شد و باعث گشت که دولت عقب بنشیند و حتی تغییراتی هم بکند. آنچه کارگران سراسر کشور را به حرکت درآورد مخالفت با ممنوع کردن اعتصاب بود و جریمه اعتصاب به همین مساله مهم مربوط است. اکثر کارگران معتقدند که حق اعتصاب آخرین چیزی است که برای ما باقی مانده. اطمینان دارم که آنها (دولت و کارفرماها) دوباره کوشش خواهند کرد که این حق را از ما بگیرند.

ک.ا: برخورد اتحادیه سراسری کارگران سوئد "ال.او" و سایر اتحادیه ها با اعتصاب شما چگونه بود؟

ب.ا: هیچکدام از آنها نمی خواستند که ما اعتصاب کنیم. اما بعلاوه این مذاکرات در سطح سراسری مطرح شد، مرکزیت "ال.او" و اتحادیه متال مجبور شدند که یک نفر را برای مذاکره بفرستند. تا آنجا که ما اطلاع داریم نظرشان اینست که همه کارگران ساب منتظر پیشنهاد میزان افزایش دستمزد از طرف مدیریت بمانند. بنابراین آنها خواهان

صحت از این می شود خارجها را باید بیرون کرد، یا اینکه زنان باید نیمه وقت کار کنند و یا اصلا کار نکنند. اما در برابر همه اینها باید وقت کار کنند و یا اصلا کار نکنند. اما در برابر همه اینها باید برای کاهش ساعت کار با حفظ دستمزد مبارزه کرد و این خواستی است که می تواند همه ما را در برابر این حملات متحد کند.

ک.ا: فکر می کنید سرانجام اعتصاب چه خواهد شد؟

ا.د.ر: تا همینجا و در همین مدت کوتاه کارگران خیلی چیزها بدست آورده اند. کارگران اینرا یاد گرفتند که چطور با هم همبستگی داشته باشند، چطور بهم اعتماد کنند، چطور

اعتصاب ما برای افزایش دستمزد نبودند. چرا که باعث می شود، این خواست در کارخانجات دیگر هم مطرح شود. ما می دانیم که آنها سعی کردند کلوب (بخش اتحادیه در کارخانه) ما را تحت فشار بگذارند که از این اقدام دست برداریم. ولی ما مدرکی در اینمورد نداریم.

ک.ا: اعتصاب شما خارج از

وقتی کمکی می خواهند به جای مراجعه به کارفرما به همدیگر رجوع کنند. یک چیز مهم اینست، کارگران جوانی هستند که برای اولین بار در اعتصاب، تظاهرات و جلسه اتحادیه شرکت می کردند. برای اولین بار در جریان جمع آوری پول برای پرداخت جریمه اعتصاب شرکت می کردند و به جلسات احزاب سیاسی دیگری می رفتند. اینها چیزهایی است که هیچکس نمی تواند از ما بازپس بگیرد. تورم می تواند دستمزدهای ما را بخورد، ولی همین تجارب که باید به همبستگی و اتحاد کارگران متکی شد. حتی در صورتیکه افزایش دستمزد را هم نگیریم، برای کل دهه ۹۰ بسیار مهم خواهد بود. یعنی برای دوره ای که به اعتقاد من شرایط اقتصادی بدتر خواهد شد و بیکاری افزایش پیدا خواهد کرد. آنوقت اهمیت این تجارب معلوم خواهد شد.

ک.ا: بعنوان یک سؤال عمومی تر فکر می کنید در برابر اوضاع و احوالی که دارد پیش می آید، بطور مشخص کارگران سوئد چه باید بکنند؟

ب.ا: در مورد بیکاری، باید همان کاری را کرد که همین الان در سطح جهانی دارد صورت می گیرد. یعنی مبارزه برای کم کردن ساعت کار.

اریک دال روت برگیتا ایزاکسون

فکر می کنم این یک خواست بسیار مهم است. ۶ ساعت کار در روز در سوئد مطرح شده و ۳۵ ساعت کار در کشورهای دیگر. این مطالبه ای است که بطور بین المللی می توان پیش کشید. اوضاع اقتصادی وخیم تر می شود، بیکاری افزایش پیدا می کند و کارگران بجای قرار گرفتن رو در روی هم باید حول شعار کاهش ساعت کار متحد شوند.

ا.د.ر: کاهش ساعت کار خواستی است که می تواند همه کارگران در سوئد و کارگران در کشورهای دیگر را متحد کند. در سوئد با نگرانی از این صحت می شود که شرکت های بزرگ سوئدی دارند کارخانه های خود را به خارج می برند و در نتیجه سوئدیها بیکار می شوند. ولی مساله این است که بیکار شدن کارگران ساب اسکانیا در برزیل یا آرژانتین نیز اتفاقی بهمان درجه وحشتناک است. یا در موارد دیگر صحت از این می شود خارجها را باید بیرون کرد، یا اینکه زنان باید نیمه وقت کار کنند و یا اصلا کار نکنند. اما در برابر همه اینها باید برای کاهش ساعت کار با حفظ دستمزد مبارزه کرد و این خواستی است که می تواند همه ما را در برابر این حملات متحد کند.

کارگران و کاهش نفوذ همبستگی، لخ والسا راهی بینابینی را جستجو می کند. در سخنرانی قبل از انتخابات در کنکوه، والسا اظهار داشت که همبستگی باید "بیشتر و بیشتر" در جهت تریبونوینیسیم کام بردارد. اما در عین حال امکانات لازم برای اصلاحات در لهستان را فراهم سازد. والسا با ۷۷ درصد آراء مجددا به ریاست همبستگی انتخاب شد. اما انتخاب مهم تر خیلی بیش از این نمی تواند به تعویق بیفتد. اتحادیه همبستگی بسرعت بسمت تصادم با دولت همبستگی می رود.

این موقعیت بر فضای کنکوه شش روزه اتحادیه همبستگی سنگینی می کرد. جنبشی که بعنوان یک حرکت اتحادیه ای و اعتراضی کارگران در ۱۹۸۰ در گدانسک پا به حیات گذاشت، امروز دورنمای مقابله با چنین اعتراضاتی را بعنوان دولت لهستان در برابر خود می یابد. از ده میلیون عضو اتحادیه همبستگی در سال ۱۹۸۱ در هنگام اعلام حکومت نظامی، امروز کمتر از دو میلیون باقی مانده اند. در همان حال بنظر می رسد که اتحادیه های دولتی سابق بر نفوذ خود در میان کارگران بشدت افزوده اند. زیر فشار ناراضیاتی

لهستان، اتحادیه همبستگی بر سر دو راهی

"اصلاحات" اقتصادی، عنوان رایج برای انحلال اقتصاد دولتی به نفع بازار، که اتحادیه همبستگی به آن متعهد است به افزایش سریع قیمتها و کاهش چشمگیر قدرت خرید توده کارگران منجر شده است. اقدامات اقتصادی مهمی که از ژانویه گذشته به مورد اجرا در آمده است، اجناس مختلف از ارزاق عمومی تا اتومبیل و وسائل خانگی را از دسترس مصرف کنندگان خارج کرده است. ماه گذشته کشاورزان خشمگین کوهی از

تولیدات فروش نرفته خود را جلوی ساختمان وزارت کشاورزی در ورشو خالی کردند. انبارهای کارخانجات پر شده است. کارخانه اتومبیل سازی فیات در "بیلکو بیلا" به مشکل کمبود فضا برای انبار اتومبیل های غیر قابل فروش دچار شده است. طرح کاهش حجم تولید در این واحد و بسیاری کارخانه های دیگر به اجرا در آمده است اما در عین حال هراس از اعتراضات کارگری مانع الحراج و بیکارسازی است.

همبستگی اتحادیه است یا دولت؟ این سوال سخنرانان متعدد در کنکوه دوم اتحادیه همبستگی در ماه گذشته بود. نه کنکوه و نه لخ والسا که مجددا به ریاست اتحادیه همبستگی انتخاب شد، پاسخی برای این تناقض که افت شدید این جنبش را بهار آورده است، ارائه نکرد. تعلق این دو نقش در لهستان امروز بیش از این ممکن نیست.

کارگران امروز

اینست که آوارگان بیش از پیش ناگزیر خواهند بود به طرق غیر قانونی، حال یا قاچاقی و یا در پوشش دیدار توریستی و دانشجویی، وارد این کشورها شوند. و استئماز کارگران بدون اجازه کار تشدید گردد. در مجموع آوارگان و پناهندگان، حتی آنها که دارای اقامت قانونی‌اند، مورد ایذاء بیشتری خواهند بود، از تفتیش محل کار گرفته تا کنترل دلخواهی پاسپورت، و احتمالا اجباری شدن حمل کارت هویت در سراسر اروپا، همه بازناب خصوصیت رسمی دولتی نسبت به مهاجرین جهان سوم، کارگران موقت و آوارگان است که به احتمال زیاد خشونت راسیستی نسبت به آنها را، مستقل از وضعیت اقامتی شان، تشدید خواهد کرد.

در دوازده کشور بازار مشترک اروپا قریب شانزده میلیون نفر جهان سوم زندگی می‌کنند. اینها آوارها و پناهندها، مهاجرین و کارگران موقت، مقیم شده و نسل دوم و سوم آنها هستند. با عروج راسیسم و فاشیسم، با رشد کنترل مهاجرت در داخل اروپا و با روند "همانگی" سیاسی مابین کشورهای اروپایی، وضعیت همه این

در سال ۱۹۸۷ در آلمان غربی کارکنان داخل هواپیماهای "لوفت.هانزا" به نقشی که برای انتقال پناهنجویان به آنها واگذار شده بود اعتراض کردند و نقش خود را با رانندگان قطارهایی که یهودیان را به آشویتس می بردند مقایسه کردند. در فرانسه اتحادیهایی که کارکنان فرودگاه و ماموران پلیس مرزی را نمایندگی می کردند به سازمانهای همبستگی با مهاجرین پیوستند تا به شرایط غیر انسانی که در فرودگاهها مهاجرین را تحت آن نگاه می داشتند اعتراض کنند.

کار ارزان

بیش از سی سال است که دولتهای اروپایی کوشیده‌اند نیاز خود به نیروی کار را با استفاده از کارگران رنگین پوست یا کارگران موقت از خارج برآورده کنند. در دهه ۵۰ بریتانیا از کشورهای مشترک المنافع مهاجر گرفت تا شغلای کم درآمد و کم منزلتی را برکنند که با اقتصاد رو به رونق بریتانیا، خود اهالی دیگر حاضر به انجامش نبودند. در اوایل دهه شصت روشن شد که مهاجرت و مقیم شدن نامشروط، گسترش اقدامات رفاهی و اجتماعی را ضروری می کند، یا بی ریشگی اجتماعی را به دنبال دارد. واتنکی، بازار کار نیز اکنون رو به انقباض داشت. سال ۱۹۶۲، با اتخاذ طرح برگه کار و شرایط اقامت خانواده، شاهد نخستین

۱۶ میلیون نفر دستخوش تغییر می گردد.

با شکل گیری بازار واحد اروپا، "دژ اروپا" بنا می گردد که دروازه‌هایش بر مردم جهان سوم بسته می شود. کسانی از جهان سوم که خواهان ورود به اروپا باشند، بیش از پیش خود را با موانعی از طرف کشورهای عضو بازار مشترک اروپا، که مقررات مهاجرتی خود را هماهنگ و سخت تر می کنند، روبرو می بینند. در حال حاضر برای شهروندان ۵۹ کشور ویزای کشورهای بازار مشترک ضروری است. در سال ۱۹۹۲، این رقم به ۱۱۵ کشور خواهد رسید، زیرا در سال ۹۲ اعضای این بازار سیاست مهاجرتی هماهنگی را، که هم اکنون پنج کشور "گروه شنکن" بر آن توافق کرده‌اند، اتخاذ می کنند.

توافقنامه "شنکن"، که فرانسه، آلمان، بلژیک، هلند، و لوکزامبورگ آنرا در سال ۱۹۸۵ امضا کردند، هر فرد خارجی را که یکی از آنها به او اجازه ورود نداده یا اخراج کرده باشد، "خارجی نامطلوب" تلقی می کند. ندادن اجازه ورود یا رد درخواست پناهندگی توسط یکی از این کشورها، معنایش رد درخواست مشابه توسط همه این کشورهاست، و خارجیانی که مقررات اقامت در یکی از این کشورها را نقض کنند از سایر این کشورها نیز اخراج می شوند. یک شبکه مبادله اطلاعات کامپیوتری ("سیستم اطلاعات شنکن") در مرزهای کشورهای امضا کننده توافقنامه هم اکنون دارد ساخته می شود.

"شنکن" تنها یکی از تجمعیهای وزیران، امرای ارشد کشوری و نیروهای پلیس و امنیتی است که در پشت درهای بسته و در حاله‌ای از

مخفی کاری تشکیل شده‌اند تا سیاست مشترک مهاجرتی کشورهای بازار مشترک را تنظیم کنند. گروه "ترهوی" که شامل وزرای کشور و دادگستری کلیه کشورهای بازار مشترک است و بمنظور هماهنگی اقدامات ضد تروریسم و خشونت و قاچاق مواد مخدر تشکیل شده بود، وظایف خود را در سال ۱۹۸۶ وسعت داد تا شامل همه مسائل مربوط به دسترسی اهالی کشورهای غیر بازار مشترک به این جامعه گردد. یک سخنگوی وزارت کشور بریتانیا پذیرفته است که مباحثات سری "ترهوی" در باره "تروریستها، مهاجرین و سایر خارجیان نامطلوب، و همچنین در باره یک سیاست مشترک پناهنده پذیری" است.

این اقدامات در وهله اول بمنظور جلوگیری از ورود پناهندهها و مهاجرین به کشورهای بازار مشترک طراحی شده‌اند و در وهله دوم برای هماهنگی در یافتن و بیرون کردن کارگرانی که اجازه کار ندارند.

محدودیت بر مهاجرت رنگین پوستان به بریتانیا بود. سایر کشورهای اروپایی، مثلا آلمان غربی، طرح "کارگر میهمان" را عملی کردند که عملا مهاجرت را به کارگرانی محدود می کرد که اجازه مقیم شدن نداشتند، برای مدت معین و قرارداد

کارگران مهاجر و اروپای ۱۹۹۲

مشخصی استخدام می شدند، و با انقضای قرارداد به وطن خود فرستاده می شدند... در دهه هفتاد و اوایل دهه هشتاد اغلب کشورهای قاره اروپا، زیر فشار "کارگران میهمان"ی که اکنون بمدت طولانی در این کشورها اقامت داشتند و خواهان اجازه ورود و مقیم شدن خانوادههای خود بودند، مهاجرت کارگران از کشورهای جهان سوم را متوقف کردند. ظرف این مدت مقررات و کنترل ورود سخت تری وضع شده و منابع هر چه بیشتری در داخل این کشورها صرف کنترل وضعیت اقامتی خارجیانی می شود.

در کشورهای اروپای شمالی، اجازه اقامت قانونی پیش شرط اجاره مسکن، تحصیل، و بیمه‌های تامین اجتماعی شده است. بازبینی وضعیت اقامتی اکنون یک شیوه کنترل و گاهی ایذاء جامعه مقیم "مهاجر" شده است. حتی کسانی که مدت‌هاست مقیم این کشورها هستند را، اگر مجرم جنائی تشخیص داده شوند یا اخراجشان "به خیر جامعه" تشخیص داده شود، میتوان از کشور بیرون کرد.

اکنون به نحو فزاینده‌ای از اخراج بدون تشریفات قانونی برای مرعوب کردن و کنترل جامعه مهاجرین استفاده می شود. در فرانسه در سالهای ۸۷ - ۸۶ قانون رسوای "پاسکوا" (وزیر کشور دولت شراک) اخراج مهاجرین را ظرف مدتی بیش از ده سال مجاز شمرد، و متعاقب آن ۱۸ هزار خارجی که در این کشور اقامت داشتند، تحت عنوان "تهدیدی برای نظم عمومی" یا با عدم تمدید اقامت آنها به دلایل فنی، اخراج شدند. در میان اینها ۱۰۱ تن اهل مالی را برای عبرت سایر

ما اینجا کار می کنیم، زندگی می کنیم، چرا حق رای نداریم؟

"غیر قانونیها" و "نامطلوبها" به زنجیر کردند و در هواپیما نشاندند. در بریتانیا، در فاصله سال ۸۷ تا ۸۸ تعداد اخراج شدهها پنجاه در صد افزایش یافت. در فاصله ششماهه پاییز ۸۸ تا بهار ۸۹ در اروپا در مجموع ۱۵۵ هزار مورد اخراج روی داد.

کارگران مهاجر و اروپای ۱۹۹۲

جامعه رنگین پوستهای اروپا برخلاف سایر شهروندان بازار مشترک از آزادی سفر برخوردار نیستند. غالبا حق رای ندارند (به استثنای شهروندان کشورهای مشترک المنافع که به دلایل تاریخی در بریتانیا حق رای دارند). در برخی از کشورها، مثل آلمان و فرانسه، اجازه ندارند اتحادیهها و سازمانهای سیاسی خود را داشته باشند. تقریبا در هیچیک از کشورهای اروپا نمی‌توانند جزو کارمندان دستگاه دولت شوند، و در برخی کشورها همچون ایتالیا حتی نمی‌توانند روزنامه و مجله خودشان را منتشر کنند. برخی کشورها نیز اجازه خرید مستغلات را، مگر با کسب اجازه مخصوص، به مهاجرین نمی‌دهند.

جامعه رنگین پوستان در اروپا در زمینه موقعیتهای شغلی، استفاده از

در سراسر اروپا فروریختن دیوار سنگی برلین را جشن گرفتند. اما دیوارهای کاغذی که مهاجرین و پناهندگان جهان سوم را بیرون نگاه می دارد ضخیم تر و بلندتر می شوند. آنها که از این دیوارها عبور کنند با هلهله روبرو نمی‌شوند، بلکه توقیف و بازجوئی و اغلب اخراج در انتظارشان است و یا در بهترین حالت موقعیت درجه دومی نصیبشان می گردد. ایجاد بازار واحد اروپا در سال ۱۹۹۲، چه برای کارگران رنگین پوستی که هم اکنون در اروپا هستند و چه برای آنها که بعدها برای کار و زندگی به اروپا می‌آیند، وضع را از بد بدتر می کند.

امکانات تامین اجتماعی، تخصیص مسکن، آموزش و پرورش، و در برخورد پلیس، و در حقیقت باید گفت در تمامی زمینهای زندگی، مورد تبعیض نژادی قرار می گیرد. حمله های راسیستی به رنگین پوستان و محل تجمع و منازلشان، خانه سوزی، گلوله زدن، چاقو زدن، بمب انداختن، و قتل با انگیزه های راسیستی در تمام اروپا رو به افزایش است. احزاب راسیستی، مانند "جمهوریخواهان" در آلمان و "جبهه ملی" در فرانسه، رو به رشد هستند.

مقاومت

اتحادیهها و جنبش کارگری اروپا، و موسساتی که برای کمک به مهاجرین و آوارگان برپا شده‌اند در مجموع نتوانسته‌اند این مسائل را مورد توجه قرار دهند، هر چند که از اقداماتی که به ابتکار جامعه مهاجرین صورت گرفته بعضا حمایت کرده‌اند. در سال ۱۹۸۷ در آلمان غربی کارکنان داخل هواپیماهای "لوفت هانزا" به نقشی که برای انتقال پناهنجویان به آنها واگذار شده بود اعتراض کردند و نقش خود را با رانندگان قطارهایی که یهودیان را به آشویتس می بردند مقایسه کردند. در فرانسه اتحادیههایی که کارکنان فرودگاه و ماموران پلیس مرزی را نمایندگی می کردند به سازمانهای همبستگی با مهاجرین پیوستند تا به شرایط غیر انسانی که در فرودگاهها مهاجرین را نگاه می داشتند اعتراض کنند.

در بریتانیا، بسیاری از آوارگان و کارگران مهاجر سابقه فعالیت اتحادیه‌ای دارند. این کارگران سابقه فعالیت سازمانی "زیر زمینی" اتحادیه‌ای را به کارگاهها و مغازههای بخش خدمات که غیر اتحادیه‌ای هستند آورده‌اند و اتحادی با فعالین بدنه اتحادیهها شکل داده‌اند. نتیجه این امر حمایت قابل ملاحظه اتحادیه‌ای از کمپینهای علیه اخراج مهاجرین بوده است، مانند موارد اخراج "ماریون کایما" و "محمد ادیش" اعضای "نالگو"، اتحادیه کارگران بخش خدمات دولتی، و اخراج "سام راج"

عضو اتحادیه ژورنالیستها. همچنین در بریتانیا اتحادیه کارگران ترانسپورت و متفرقه، اتحادیه‌ای از کارگران فلزکار و متفرقه، و اتحادیه مستخدمین دولت با مسئولیت مشترک جزوه‌ای با عنوان "زندگیهای ثبت نشده" منتشر کردند که درباره

کارگران مهاجر و اروپای ۱۹۹۲

کارگران مهاجر بدون اجازه کار است. این جزوه به "هربرت مارتین" تقدیم شده است که یک کارگر مهاجر و عضو اتحادیه کارگران ترانسپورت و متفرقه بریتانیا بود و برای حقوق کارگران نظافتچی بدون اجازه کار فعالیت می کرد. هربرت مارتین یکروز قبل از آنکه به لندن مراجعت کند در سفری به کلمبیا دستگیر شد و زیر شکنجه جان سپرد.

اتحادیه سراسری کارگران بریتانیا در سال گذشته بر حمایت خود از وضع قوانینی که اجازه اقامت و حقوق سیاسی از قبیل حق تجمع و حق رای را شامل کارگران موقت خارجی کند تاکید کرد. این اتحادیه قصد دارد کنفرانسی درباره "آزادی حرکت کارگران و برابری نژادی" در ماه ژوئن برگزار کند و برای افزودن بندی به منشور پیشنهادی اروپای ۱۹۹۲ (تحت نام "منشور اجتماعی") که

تبعیض نژادی را غیر قانونی سازد اعمال فشار می کند.

"منشور اجتماعی" که توسط کمیسیون اروپا در سال ۱۹۸۸ تهیه شده و اکنون مباحثات فراوانی حول آن جریان دارد مدعی است که -حقوق کلیه کارگران اروپا، و نه فقط کارگران اهل کشورهای بازار مشترک، را مد نظر دارد. در سال ۱۹۸۶، گزارش "کمیته تحقیق درباره رشد راسیسم و فاشیسم" این نتیجه را داشت که بیانیه با وقاری در محکومیت راسیسم صادر شود. اکنون کمیته دیگری تشکیل شده تا اقدامات مشخصی را بررسی کند که برای جلوگیری از حاشیه‌ای شدن کارگران غیر بومی کشورهای بازار مشترک پس از سال ۱۹۹۲ لازم است.

اما در جامعه رنگین پوستها اعتماد کمی به این برنامه‌ها وجود دارد، چرا که همزمان وزرای دولتها در پشت درهای بسته مشغول دیدار در گروه‌هایی از قبیل "شنکن" و "ترهوی" هستند. از این رو جوامع رنگین پوستها اکنون می‌روند تا همچون یک نیروی اجتماعی ظهور کنند و شبکه بقاء و مقاومت خود را در برابر "دژ اروپا" توسعه دهند.

در آلمان غربی جامعه‌های بزرگی از مهاجرین مبارزه علیه قانونگذاری های ضد "کارگران میهمان" را گسترش داده‌اند. در فرانسه مقاومت متوجه تعرضات رو به افزایش پلیسی و کنترل خشن تر داخلی او، و همچنین علیه عروج راستهای فاشیست بوده است. کمپینهای مشابهی در سایر کشورهای بازار مشترک، از جمله دانمارک، افزایش، هلند، و بریتانیا آغاز شده است. یک شبکه سراسری اروپایی بنام "اروپای ایترکتیو" سال گذشته برپا شد تا این گروه‌ها را در یک مقاومت سراسر قاره‌ای هماهنگ کند. ■

تفلیس شده از مقاله کارگران علیه دژ اروپای واحد مشکل می‌شوند - نشریه "اینترنشنال لبر ریپورت"، شماره ۳۸، آوریل - مارس ۱۹۹۰ "رانی موودلی" نویسنده مقاله خود از فعالین مجمع پناهندگان در لندن است.

لورنزو مونوز الکالده کارگر رشته تله کامیونیکیشن، عضو "سی.سی.او.او" و عضو کمیته کارخانه سینتل در شهر مالاگا واقع در منطقه آندالوسیا اسپانیا با مینا صبحی خبرنگار کارگراسرروز در مورد اوضاع عمومی کارگران این منطقه گفتگویی داشته است که بخشهایی از آنرا در زیر می خوانید.

لورنزو مونوز الکالده فعال جنبش کارگری اسپانیا در گفتگو با کارگر امروز:

در بعضی جاها کارگران روزانه ده تا پانزده ساعت و هفت روز هفته را کار می کنند

کارگراسرروز، در شروع صحبتمان بهتر است از شرایط عمومی کار صحبت کنیم.

لورنزو مونوز الکالده: کارگران رسماً باید ۴۰ ساعت در هفته کار کنند اما عمدتاً در شرکتی بزرگ رعایت می شود. در شرکتی کوچک که مخصوص این اواخر مثل قارچ از زمین سر در می آورند، ساعات کار خیلی

این صورت است. در شرکت ما (سینتل) دستمزد ساعتی هزار پزو (تقریباً معادل ده دلار) است ولی در شرکتی مقاطعه کاری که با سینتل کنترات دارند دستمزد ساعتی ۵۰۰ پزو است. حداقل دستمزد رسمی ۵۷ هزار پزو در ماه است که کفاف خرج را نمی دهد و ما با مبارزه مان حداقل دستمزد را در سینتل به ۹۰ هزار پزو رساندیم. ولی همانطور که گفتم در شرکتی کوچکتر کارگران باید ۵۰ تا ۶۰ ساعت در هفته کار کنند تا همین حداقل دستمزد را دریافت دارند.

ک.ا: اینطور که بنظر می رسد شرایط کار کارگران در شرکتی بزرگ و کوچک خیلی متفاوت است. به این صورت که شرایط کار بخش وسیعی از

اینجا یک گروه مذهبی هست به نام "ژزویت ها" که کلی سرمایه گذاری می کنند و سودهای کلانی هم می برند. شرایط کار در شرکتی اینها بسیار اسفناک است. هر وقت که از طرف سندیکا برای بازرسی به اینها تلفن می شود، تلفن را قطع می کنند.

ک.ا: چرا کارگران شرکتی کوچک عضو سندیکا نیستند؟

ل.م.ا: کارگران شرکتی کوچک

بیشتر است. در بعضی جاها کارگران روزانه ده تا پانزده ساعت و هفت روز هفته را کار می کنند. بطور مثال وضع در بعضی از شرکتی کوچکی که در همین رشته تله کامیونیکیشن بصورت کنتراتی فعالیت می کنند و حدود بیست تا سی کارگر دارند به

ل.م.ا: بخش کوچکی، حدود ۲۰ تا ۲۵ درصد. بطور مثال تنها ۱۲۰۰ نفر در رشته متال در کمیسیون کارگران "سی.سی.او.او" عضو هستند. تعداد کمتری در همین رشته در "یو.جی.تی" عضوند.

ک.ا: مبنای تشکل چیست، کارخانه یا حرفه؟

ل.م.ا: در شرایط مختلف فرق می کند، هم بر مبنای کارخانه و هم بر مبنای حرفه. در "سی.سی.او.او" کارگران تله کامیونیکیشن و متال هر دو در بخش متال قرار می گیرند.

ک.ا: فعالین سندیکا، مثلاً خود شما در محل کارتان کار هم می کنید و یا صرفاً فعالیت اتحادیه ای می پردازید؟

ل.م.ا: فعالین سندیکا کار می کنند. ما قانوناً حق داریم که ۴۰ ساعت وقت کارمان را در ماه به فعالیت های سندیکایی اختصاص دهیم و حقوق کامل دریافت کنیم. هزینه سفرهای ضروری برای پرداختن به امور سندیکا را باید شرکتی که در آن استخدام هستیم پرداخت کند. در عین حال، فعالین سندیکا قانوناً مجازند که با فعالین دیگر، زمان فعالیت سندیکایی خود را مبادله کنند. مثلاً خود من در حال حاضر کار نمی کنم و فقط به امور سندیکایی می رسم.

ک.ا: تناوب اعتصاب به چه صورت است؟

ل.م.ا: پیش از اینکه قرار دادهای سه ساله معمول شود، اعتصاب زیاد اتفاق می افتاد. ولی الان کارگران می ترسند حتی با فعالین سندیکا صحبت کنند. ما در همین ماه فوریه یک اعتصاب سراسری داشتیم که یک ماه طول کشید.

و یا کارگر کارش را از دست خواهد داد. در این دوره سه ساله عموماً کارگرانی که عضو سندیکا هستند و یا بهر حال در این امور فعالند قراردادشان تمدید نمی شود. این مساله باعث شده که کارگران از رو آوری به تشکل هراسان باشند. خوب واضح است که بیکاری هم وسیع است. فقط ۱۷ درصد شاغلین در اسپانیا قرارداد دائم دارند. یک فاکتور دیگر هم اینست که "آندالوسیا" یک منطقه نسبتاً عقب مانده با سطح فرهنگ پایین و در حال توسعه است.

ک.ا: رابطه سندیکای شما با سایر سندیکاها چطور است؟

ل.م.ا: ما قبلاً با اتحادیه عمومی کارگران "یو.جی.تی" کمی مشکل داشتیم ولی الان که سیاست آنها در قبال دولت عوض شده است رابطه مان بهتر شده است. در انعقاد قرار دادهای دسته جمعی با هم همکاری می کنیم. می دانید مشکل ما با این اتحادیه اینست که مطالبات آنها همیشه از مطالبات ما کمتر و ملایم تر است. ولی کنفدراسیون سراسری کارگران "سی.ان.تی" که حدود ۱۰ درصد کارگران متشکل در آندالوسیا عضو آن هستند، خوب است.

ک.ا: در این منطقه چه بخشی از کارگران در سندیکاها متشکلند؟

متشکل نیستند و تحت پوشش سندیکاها قرار ندارند. ما می کوشیم که شرایط کار را در شرکتی کوچک بازرسی کنیم ولی اینکار عملاً بسیار مشکل است. شرکتی کوچکی هستند که شش ماه، یک سال کار می کنند و بعد ناپدید می شوند. بخصوص این روزها بخاطر نمایشگاه جهانی که قرار است در سال ۹۲ در شهر "سویل" برگزار شود تعداد زیادی شرکتی کوچک تاسیس شده و می شوند. در سال ۱۹۸۶ حدود ۱۴ هزار شرکت در "آندالوسیا" وجود داشت، الان ۲۵ هزار تا.

بطور مثال اینجا یک گروه مذهبی هست به نام "ژزویت ها" که کلی سرمایه گذاری می کنند و سودهای کلانی هم می برند. شرایط کار در شرکتی اینها بسیار اسفناک است. هر وقت که از طرف سندیکا برای بازرسی به اینها تلفن می شود، تلفن را قطع می کنند.

ک.ا: چرا کارگران شرکتی کوچک عضو سندیکا نیستند؟

ل.م.ا: علت اصلی ترس از دست دادن کار است. ببینید در اسپانیا هنگام استخدام ابتدا با کارگران قرارداد سه ساله بسته می شود که هر شش ماه یکبار تمدید می گردد. پس از سه سال یا قرارداد دائمی می شود

گروه آواز "دختران مادر جونز" در جشن پیروزی معدنچیان پیستون

اتحادیه در کارخانه خود رای منفی دادند. مطبوعات بورژوازی این رای منفی را به فال نیک گرفتند و از سبزی شدن عمر تشکلهای کارگری و از جمله اتحادیه ما دم زدند. اما کارگران دلایل دیگری برای رای ندادن به تشکیل اتحادیه داشتند. آنها می گفتند: اگر موضوع مبارزه اتحادیه صرفاً بالا بردن و یا حفاظت از مزدهای تاکنونی است، این امری است که بدون تشکیل اتحادیه هم ما به آن دست یافته ایم. مزدهای ما برابر با مزدهای کارخانجات فورد، جنرال موتورز و کرایسلر است که هر سه دارای اتحادیه اند. پس چه دلیلی دارد که به اتحادیه رای بدهیم؟ این شکست دردناک بخوبی ضعفها و کاستیهای رهبری جنبش سندیکایی آمریکا را روشن می سازد. رهبری که خود را تنها به مبارزه بر سر مزد کارگران محدود کرده و دیگر مسائل کارگران از قبیل ساعات کار، سرعت کار، بیکارسازیها و امنیت شغلی و... را معمولاً به حساب نمی آورد.

عدم توجه رهبری جنبش سندیکایی به این موضوعات حیاتی و در عین حال ساخت بوروکراتیک و غیر دموکراتیک آن که امکان دخالت مستقیم کارگران را در تصمیم گیریها بسیار دشوار

قسمت دوم

بابک فراهانی

ضعفها و شکستهای سال ۸۹

اگر بتوان به یک ضعف عمومی در تمامی اعتصابات و مبارزات کارگری سال ۸۹ رجوع کرد باید بی شک به خصلت تدافعی این مبارزات پرداخت. بررسی خواستهای تمامی اعتصابات مهم این سال نشان می دهد که این اعتصابات اساساً بر سر دستاوردهای ثقتاً موجود و تثبیت شده کارگران بنا شده اند. کارگران شرکت ایسترن هنگامی دست به اعتصاب زدند که لورنزو اعلام داشت که دستمزدها را به میزان ۵۰ درصد کاهش خواهد داد. معدنچیان هنگامی به مبارزه برخاستند که کارفرما در قرارداد جدید بیمه پزشکی بازنشستگان را لغو کرد. کارگران شرکتی تلفن وقتی دست از کار کشیدند که کارفرمایان اعلام داشتند کارگران باید بخش مهمی از بیمه پزشکی خویش را خود بپردازند و سرانجام کارگران شرکت بوئینگ اساساً در اعتراض به اضافه کاری اجباری دست به اعتصاب زدند. این خصلت تدافعی مبارزات کارگری

جنبش کارگری آمریکا در سال ۸۹

می سازد بی شک در شکل بخشیدن به یک جنبش تدافعی و نه تعرضی کارگری در سال ۸۹ نقش مهمی را ایفا کرده است.

دهه ۹۰: آینده چه چیزی را نوید میدهد؟

حتی اگر هیچکدام از اعتصابات سال ۸۹ نیز به اهداف خود نرسیده بودند باز یک حقیقت مسلم از ورای حوادث این سال چشم هر ناظری را بخود خیره می کند. کارگران از عقب نشینیهای مکرر، از قبول شکست حتی پیش از

را باید از یکسو در متن یک دهه هجوم بهوقفه بورژوازی آمریکا به دستاوردهای کارگران درک کرد، تهاجمی که تا سال ۸۹ با مقاومت جدی و سازمان یافته کارگران روبرو نشده بود، ولی از سوی دیگر ضعفها و کاستیهای جنبش سندیکایی سراسری آمریکا را نیز نباید از نظر دور داشت. برای بررسی دقیقتر این ضعفها و کاستیها باید به یکی از مهمترین شکستهای جنبش اتحادیه ای در سال گذشته در کارخانه اتومبیل سازی نیسان بازگردیم. کارگران این کارخانه در انتخابات، به تشکیل

بزرگترین اتحادیه کارگری آمریکا نشاندهنده نارضایتی غمیفی است که کارگران نسبت به اتخاذ تاکتیکهای مصلحت جویانه رهبری اتحادیه احساس می کنند.

تشکیل کمیتهای اتحاد عمل کارگری به ابتکار فعالین محلی اتحادیهها بر سر موضوعات متنوع کارگری از جمله حمایت از اعتصاب معدنچیان، مبارزه با بیکارسازیها و... نشانه دیگری از تحرک فعالین جنبش کارگری در جهت دمکراتیزه کردن تشکلهای موجود کارگران و مبدل ساختن آنها به ابزارهای مناسب جهت رهبری مبارزه کارگری است. این حرکتی است که می توان با توجه به فشارهای فزاینده کارفرمایان به اتحادیهها از یکسو و گسترش روح همبستگی در میان کارگران، انتظار رشد و شکوفایی آنها در آینده نزدیک داشت.

کارگران آمریکا در سال ۸۹ درجه بالایی از همبستگی طبقاتی و فداکاری و استقامت انسانی را بنمایش گذاشتند. باشد که دهه ۹۰ به دهه تعرضات وسیع جنبش کارگری، به دهه شکل گرفتن تشکلهای کارگری متکی به اراده مستقیم کارگران و سال قدرتمندی باز هم بیشتر نیرو و اتحاد طبقاتی در میان کارگران بدل شود.

بازنشستگی و... است. طرح این شعارها که از زمینه بسیار مساعدی در میان کارگران برخوردارند می تواند روح همبستگی و مبارزاتی سال ۸۹ را با خواستهای مادی مجبزه کند که پرچمدار یکدوره تعرض کارگری و عقب راندن قطعی یک دهه تهاجم بورژوازی آمریکا باشد.

موضوع مهم دیگر اما در این میان ساختار بوروکراتیک و غیر دموکراتیک اتحادیههای کارگری است که طرح وسیع خواستهای طبقاتی و فرک صنفی کارگران را دشوار می سازد. نارضایتی از ساختار بوروکراتیک اتحادیهها را هم اکنون می توان در اتحادیه کارگران متحد ماشین سازی مشاهده کرد. بیش از ۱۰ درصد از اعضای این اتحادیه که بیش از یک میلیون نفر عضو دارد تعلق خود را به اپوزیسیون درونی اتحادیه در کنگره سال ۸۹ اعلام نمودند. این اپوزیسیون درونی جنبشی است که خواستار دمکراتیزه شدن ساختار اتحادیه و بازگشت به تاکتیکهای رادیکال در مبارزه با کارفرمایان کنونی را متوقف نخواهد کرد. جنبش کارگری آمریکا نیازمند طرح شعارهای تعرضی، سراسری و فرا صنفی از جمله خواستهای ۲۵ ساعت کار در هفته، بیمه پزشکی همگانی، مجانی به هزینه دولت و کارفرمایان، پرداخت کل حقوق و مزایا در دوران وجود این اپوزیسیون وسیع در

شروع نبرد بتنگ آمده اند. بخش وسیعی از کارگران آمریکا به عین دریافتند که هر اندازه بیشتر عقب بنشینند کارفرمایان و سرمایه داران بیشتر به جلو آمده و هیچ مرزی را برای خود مقاومت ناپذیر و مقدس نخواهند دانست. اگر به این درک و احساس عمومی در میان بخش مهمی از کارگران فشارهای مادی فزاینده و شروع دوباره بیکارسازیهای میلیونی بویژه در صنایع اتومبیل سازی را که قرار است از سال ۱۹۹۰ آغاز شود اضافه کنیم می توان براحتی دوره ای از اعتصابات و مقاومتی کارگری را در صنایع کلیدی آمریکا از جمله اتومبیل سازی، فولاد و صنایع نظامی پیش بینی نمود. درباره اینکه آینده این مبارزات چگونه خواهد بود، به جرات می توان گفت که اگر خصلت تدافعی کنونی مبارزات کارگری ادامه یابد با همه فداکاریها و مقاومتی کارگران، این مبارزات عملاً به گرفتن دستاوردهای دائمی برای کارگران منجر نمی شود و هجوم بورژوازی آمریکا به دستاوردهای کنونی را متوقف نخواهد کرد. جنبش کارگری آمریکا نیازمند طرح شعارهای تعرضی، سراسری و فرا صنفی از جمله خواستهای ۲۵ ساعت کار در هفته، بیمه پزشکی همگانی، مجانی به هزینه دولت و کارفرمایان، پرداخت کل حقوق و مزایا در دوران

Iran Islamic Councils admit failure

The Islamic Councils have not only failed to gain workers' support, but, as state organs, have been under workers' attacks and protests. Under pressure also from the management side, the Islamic Councils are isolated in the factory. This is in fact the common situation of Islamic Councils, as explained by a representative of the Islamic Council of Zamzam soft drinks factory, in an interview with the Kar-o-Kargar, the official organ of Islamic councils:

Q: When was the council formed and what have been its activities so far?

A: The Islamic Council was formed in 1985 and is at the end of the second stage of its activity ... You know that there is no law today to define clearly the position of the Councils or to defend them properly. At the moment we are working in an inconsistent way, but this way of working is wrong. We are presently 5 members in the Council: one member is appointed by the management, and the rest are elected by the workers. We represent 500 workers.

Q: How is the relation between the Council and the workers?

A: It is not satisfactory at the present, since the Council has not been able to act as an efficient organ; many of our demands have not been accepted or even considered by the management.

It is only natural that

workers expect their representatives to defend the factory's (!) and workers' interests with all their might. But we have no power in the factory and work in isolation. This has led to disillusionment among the members. But the Council could be the able arm of the management and the workers.

Q: How is your relation with the management?

A: The relation between the Council and workers is not very good and the relation with the management is not any better and is unsatisfactory.

Q: What are your plans for strengthening the Council?

A: At the moment we are at the end of the second phase of our activities and have recently asked the Labour Ministry to prepare the conditions for the third stage of the elections. The Council can be successful only by listening to the workers, alongside the management, and doing something for their problems. However, by the time we had solved some problems we were exhausted and had to give up; we could not tolerate the situation. Of course, at first it was alright. But we noticed that nobody cooperates and soon even some Council members also withdrew, leaving us all alone. This led to dismay. I hope the future will be good for the Council and that the brothers can come to terms with the management.

Razak pharmaceutical factory has 300 workers. In an interview with the reporter from Kar-o-Kargar, the organ of official Islamic councils, some of the workers expressed their views about wages:

- I have worked for 6 years and earn 46,000 rials (\$33) a month. I am married and have 8 children. My wage is very low.
- I hope the authorities see to it that we get higher wages. I have five children who go to school but I can't afford a pair of shoes for them.

- I have worked for 7 years in this factory. I am paid 50,000 rials (\$35) and when you take inflation & the rent, etc. into account, there isn't much left.

- A woman worker in charge of a section: I have worked for 21 years. I take home 50,000 rials (\$35) a month. I want to retire but who can cope with only 30 000 rials (\$21) a month?

Iran

Workers at Razak talk about the condition of the working class in Iran

We cannot live on these wages!

- My name is Asadollah Shok'ri, I have worked here for 6 years and receive about 40,000 rials (\$29) a month. I live in Zoorabad-Karaj (a working class area of the town of Karaj, which lies to the north of Tehran) and pay 23,000 rials (\$16) in rent. Together with my family (I have 5 children), we are left with only 30,000 rials (\$21).

- I have worked here for 14 years and earn 56,000 rials (\$40) a month.

- My name is Abedi. I have worked here for 5 years and receive 50,000 rials (\$35), over half of which goes for the rent. We expect the government to provide us with a decent living after all the work we do.

- My name is Masoomeh Tajyani and have 14 years' work experience. My wages are 53,000 rials (\$38). ... We expect more attention to be paid to mothers who work in the factory and are also responsible for the home. My wish is that the working hours of these workers be reduced.

- Another woman worker: we who have 22 years of work experience are paid 50,000 rials (\$35), while the wages in other firms are higher.

- My name is Hossein Khademi and I am 37 years old. I have been working here for 10 years. The job classification scheme has not altered my position. Previously I was a simple worker, and today I am still that. Recently I was classified as a first-grade worker.

- My name is Ali-Reza Ayadi. I am in charge of the food section. I am 36 years old and have worked here for 16 years. We are paid only 50,000 rials (\$35) despite the heavy work we do, and that is not enough to live on.

- My name is Ali Pirali. I am 28 years old with 8 years of work experience. Our problem here is the low wages. And most of the workers are tenants. The services of the health insurance are no good at all; the workers don't have much use for it.

Kar-o-Kargar, 17/2/1990

T&GWU pledges to bar Islamic Councils from ILO

According to a report published in issue no.1 of October, the paper of the Communist Party of Iran - the Committee Abroad, a meeting of the Transport and General Workers Union in Britain, held in late February and attended by T&GWU General Secretary and the secretaries of a number of other unions, unanimously decided to try to prevent the Islamic Councils (the sham

"labour" organs of the Iranian regime in the workplaces in Iran) from gaining entry into the ILO.

Morad Azimy, a CPI activist who had been invited to this meeting spoke about the situation of the working class in Iran, the silence by the European governments and mass media in this regard, and about the significance of solidarity by British workers with the workers in Iran.

Interview with Wolfgang Kolditz

German workers want 35 hour week now

Wolfgang Kolditz, labour movement activist in West Germany, talked to Worker Today about I.G.Metall's agreement over a 35-hour week and the effects of German unification on the life of workers in the two Germanys. Excerpts:

Worker Today: The negotiations between I.G.Metall and the engineering employers over the reduction of working hours ended a few weeks ago. However, the result is not so impressive, since according to the contract, the 35-hour week will only be implemented after five years. What is your view on this?

Wolfgang Kolditz: The contract applies to us, the workers covered by the contract. So we had every right to carefully and critically follow these negotiations. We, almost without exception, believe that so far as the working hours are concerned this long-term contract is

precisely the opposite of what the workers had demanded for the successful resolution of the unemployment problem.

We are all of the opinion that the immediate shortening of working hours and the introduction of a 35-hour week could and can be one of the successful ways of creating employment in opposition to employers' interests; a way of reducing or abolishing the unemployment running into millions and getting rid of the dole queues. For this reason the union rank & file and I myself have always, in shop-stewards meetings, called for the conclusion of short-term contracts and for the immediate introduction of a 35-hour week.

WT: Franz Steinkuhler, the first secretary of I.G.Metall said after the signing of the contract: "Our dream has come true". What do you think? Is this really the case? Who has really won?

W.K: This is not the first time that union leaders and officials are ignoring workers' demands and refusing to try to realise their claims. With the signing of this contract the employers and capitalists have once again found the opportunity to start taking measures, unhindered and untroubled, to "rationalize" production and the number of workers; steps which would neutralize and destroy the meaning and content of the reduction in working hours, in the interest of the capitalists.

WT: How have the recent developments in East Germany influenced the situation of workers in West Germany?

W.K: The capitalists have profited a great deal from the recent East German developments and the relations now existing between politics and capital there. This is because these events and relations have increased the divisions among workers. The spectre of job losses and reduction

in income, on the one hand, and tax rises, destruction of social security in West Germany and the surge by cheap wage-earners from East to the West, on the other, have so far hindered united action by all German workers, in both East and West. This strategy, now being carried out with the consensus of the politicians in charge, must be counteracted by a united response of the unions and workers' organisations. But where are E.G.Metall and D.G.B. [the national confederation of German unions - WT] at a time when banks and

Everyone can see how far the unions have moved away from the original combative organisations in the service of workers, and workers alone.

companies have shamelessly launched an offensive against workers in East Germany?! So far hundreds of thousands of workers have asked the D.G.B. to stand by their side under these hard conditions in resisting the incursions of capital - but to no avail. With regard to E.G.Metall, for instance, it should be said that it has sunk into the ground; there is no sign of it, either in

East or West Germany. This has prevented united and joint action by the workers.

D.G.B.'s member unions are passively watching workers in East Germany plunge into social misery and desperation.

Major factories and production complexes in East Germany such as the East Steel Production Town are being privatized and turned into joint stock companies without workers' independent and free union representation. Thus all the gains of the working people in East Germany, such as the right to work and public ownership are quite deliberately being wiped out, to be replaced with the West's "market economy" with all its anti-human anomalies.

In these historical conditions the trade unions here are revealing their face such that everyone can see how far they have moved away from the original combative organisations in the service of workers, and workers alone, that they should have been.

We should make a stand. I call on all colleagues to put up such resistance.

We workers can only ourselves create representatives for our interests. Steinkuhler and other leaders are not the union. We are the union.

Mexico Boycott Modelo and Corona beer!

5,200 workers of the Cervceria Modelo brewery in Mexico, on strike since 15 February, have been fired after their strike was declared illegal.

The workers have called for international backing and for the boycott of Modelo and Corona beer. Modelo brewery is the world's largest exporter of beer to the US.

According to *The Workers' Advocate*, the vicious attack against the strikers was supported by Fidel Velasquez, chief of the puppet CTM union.

The *Labor Notes* reports that the struggle dates to the summer of 1988 when the workers gained control of their union after decades of corrupt leadership controlled by the CTM. Workers have fought to raise the current basic pay of \$9.6 per day, increase the benefits and, most importantly, improve the

appalling working conditions. union leader, German Reglin said: "The company has modernized production, but they have never modernized conditions for the workers. "Our government is inviting companies from all over the world to Mexico because of the cheap cost of labor."

Peruvian miners strike to free union leader

Victor Taipe in prison since November

The Peruvian miners went on a 3-day strike from 19th March demanding the release of the mineworkers union leader Victor Taipe who has been detained since November 1989.

According to *International Labour Reports*, Victor Taipe has been imprisoned without trial and is under torture. In

WTNS:

More than 1500 Palestinian workers and union activists are now being held in Israeli prison camps without charges or trial. The Labor Committee on the Middle East, publishers of the *Middle East Labor Bulletin* in the US

have launched a campaign for the release of these workers and specifically the union activist, Hani Beydoun.

According to a statement by the Labor Committee, following the arrest and imprisonment of Hani Beydoun, hundreds of protest letters and telegrams were sent by unionists across the US and Canada to the Israeli Embassy in Washington. Hani Beydoun is personally known to many labour activists in North America. During an 18-city tour there last summer he even took part in the Eastern strikers picket lines.

The Labor Committee on the Middle East hosted a conference from 18 to 20 May in Philadelphia with the theme of "Building Solidarity with Palestinian Workers in the '90s".

1989 Victor organised three national strikes, the largest of which was the 10-week strike by 70,000 miners on 14 August. This strike was savagely crushed by the Peruvian armed forces.

In a letter to the miners, the British TUC has supported the strike for the release of Victor Taipe.

The majority of workers believe that the right to strike is the last thing left for us. I am sure they will try again to take away this right.

WT: How did the union confederation, LO, and the other unions react to your strike?

B.I: None of them wanted us to strike. But the LO and the Metall union had to send a [central] negotiator. So far as we know they are of the opinion that the Saab workers should wait for the management's pay offer. So they were not in favour of our strike, since this would have the effect of making other workers follow suit. We know that they tried to put pressure on our local union to give up its action, but we have no evidence.

WT: Your strike was outside the union. How was it organised and led?

Their objective is to frighten all workers into submission

E.D: There is much resentment towards the present leadership. But as things stand, no one else is there at the moment to take their place. Some workers have said that we should change the present leadership. But had we done this it is not certain that we could have had the same broadness that we achieved in our strike.

The strike began spontaneously. Workers gathered in the canteen, discussed and took a vote. The [national] union negotiator was committed to signing only a 5.5 crown rise and nothing less. This is a very rare phenomenon. They usually negotiate over workers' head, but this time they were committed to doing something under the pressure of workers from below.

WT: How do you think your recent struggles will end?

E.D: Already the workers have achieved many things. Through this strike they felt the significance of solidarity, of trusting one another and seeking help from each other instead of from the employers. One very important thing is that many young workers for the first time took part in a strike, in demonstrations and union meetings. For them it was the first time that they were collecting money towards the strike fines, going to meetings of political parties, etc. These are things that no one can take back from us. Even if we don't get the 5.5 crown rise, the experiences that the workers have gained will be very important for the '90s, i.e. a decade which I think will see a deepened economic crisis and higher

WT: A more general question. How do you think the Swedish workers should respond to the developments now taking place?

B.I: About unemployment, we should do what other workers are now doing all over the world, i.e. fighting to reduce the working hours. This is a very important demand. In Sweden the six-hour day has been raised; in other countries, a 35-hour week. This demand can be raised internationally. It is a demand which unites workers.

E.D: In Sweden they worry that large Swedish firms are taking their factories abroad, thus making Swedes unemployed. But when Saab workers in say Brazil or Argentina lose their jobs, this is equally dreadful. There is also talk of throwing the foreigners out of the country, or making women work only half-time or not at all. Against all these we should struggle for shortening the hours without cuts in wages. This is a demand that can unite us against all these attacks.

Iran In Brief

WTNS:

May Day is not recognised as a national holiday in Iran. But every year the Islamic Republic regime, in its attempts to prevent the workers from holding their own ceremonies, arranges mock official programmes. These events have always been boycotted by the workers. Such was also the case this year.

This year the details of the government's programme were announced one week in advance which included visits by the Islamic Council and Society chiefs to officials of the regime and assembly over the tomb of Khomeini. It was also announced that on the day, during the period of the ceremonies all factories would be closed.

Following these statements, the word spread in the factories about boycotting the official programmes. In response, on 31st April the Labour Ministry issued a statement calling on workers to attend the ceremonies, and on the day, factory managements began confiscating workers' time-cards to make sure that they would not desert the assembly at the site of Khomeini's tomb. However, despite all these measures, workers once again boycotted the official ceremonies

In January, workers of Sholeh match-making factory went on strike in support of demand for a pay rise and lunch allowance. According to a report by the Communist Party of Iran, the workers won a total increase of 10,000 Rials a month in increased wages and allowance, as well as an allowance on commuting expenses.

In late February workers of Molan Meket carpet making factory in the town of Ghazvin launched a series of strikes and protests for wage increases, payment of benefits, and the dismissal of the head of the Islamic Society - the regime's spying organ in the workplaces. Workers also called for the release of representatives and colleagues arrested in the course of the strike.

According to a report by the Communist Party of Iran, the strike on 17 February was sparked off in protest against the management's decision to cut the agreed rice allotment.

During the strike, which included a sit-in by the night shift, government forces occupied the factory; the management stopped the plant's transport services, and shut the factory gates to prevent the day workers from joining the night-shift workers engaged in the sit-in.

At the end of this two-week protest action, workers not only succeeded in gaining the release of their arrested comrades, but also forced the expulsion of the Islamic Society chief and the dissolution of this organ, and achieved the rest of their earlier demands.

Interview with Saab Scania strikers

As we reported in the last issue of *Worker Today*, 980 Saab-Scania workers in Sweden are to be tried for going on "wildcat" strikes. The Labour Court hearing is set for the end of May. Birgitta Isaksson and Erik Dahlrot, two activists of the Saab-Scania strike, talked to *Worker Today*. Excerpts:

Worker Today: Why have they called your strike "unofficial"?

B.I: A strike will not be official as long as a central contract is in force. An official strike also requires permission of the central leadership of the trade union. Our strike took place while a main contract was still in force and without the permission of the main union.

E.D: Compared to the labour law in other European countries, the Swedish labour law is very restrictive. Many strikes are thus classed as "wildcat" and unofficial.

WT: What were the demands of your strike?

B.I: A 5.5 crown [less than \$1] increase per hour. Saab workers have had smaller pay rises compared to other industrial workers.

We had a list of 16 demands. These included easier granting of leaves when relatives die, free protective shoes, etc. We had called for these demands many times, but nothing came out of them. In the end they left us with no option but to strike.

E.D: Instead of replying to our demands, they took us to the Labour Court. From then on the withdrawal of the fine threat was added to our

demands. We called on Saab Scania to withdraw its court action.

WT: The Court seems to have had problem with the mass trial of 980 workers; for instance finding a hall large enough?!

B.I: The hearing was supposed to be on 25 April. But because they could not find a place large enough, they postponed it until 30th and 31st of May.

E.D: When we put out a list for those who wanted to go to the court, 500 workers registered. When they saw that so many workers had volunteered they postponed the court date.

WT: In one of your statements you say "our defeat would be a defeat for all wage earners", ...

E.D: Saab Scania is one of the biggest industrial firms in Sweden. When we fight for higher wages, they take us to court to try and push us back. This is also a way of forcing other workers into submission.

One other thing which concerns all Swedish workers is that the managers, bankers, political parties and even the Social Democrats want to raise the strike fine from the current 200 crowns to several thousand and even as much as 12 thousand. But we won't let them succeed in this. Our presence in the court is also a protest against this.

B.I: Only recently they tried to ban strikes in Sweden which led to widespread protests. The government had to back down. The question of strike fines is connected with this issue.

Issued monthly
in Persian, with
a supplementary
English section.

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Sweden	SKr12
Denmark	DKr13
W.Germany	DM3
France	FF12
Britain	£1.2
USA	US\$3
Canada	C\$4
Other non-European	US\$3

Page 12, Vol.1, No.2, June 1990

صفحه ۱۲، سال اول، شماره ۲، خرداد ۱۳۶۹

Turkey: Over one million workers defy military ban

Show of strength on 1st of May

WTNS reports:

In a massive defiance of the ban on May Day, over one million workers staged demonstrations and rallies on the first of May throughout Turkey. The demonstrators were savagely attacked by government forces resulting in a number of injuries and many arrests.

The newspaper *Towards 2000*, which is published in

Iranian Kurdistan:

1st of May gatherings despite Military clampdown

17 political prisoners brutally executed

One of the speakers at last year's rally among those executed

Once again on the first of May this year workers of Sanandaj, capital city of Kurdistan (western Iran), held May Day rallies in various parts of the city in defiance of the repressive forces of the Islamic regime. It was the fourth year in a row that workers were holding their own independent ceremonies under the very nose of the regime's henchmen.

In order to prevent a repeat of the past years' events, this year the Islamic regime brought the city under a virtual martial law. An unprecedented repression and terror was established in the city as the regime's armed forces patrolled the streets arresting a large number of people. In a

Turkey, reports that over one million workers commemorated this day in 12 major cities. Miners and municipal workers were among the most active. Workers taking part in the events stayed away from work from 1 to 4 hours.

According to *International Herald Tribune*, two people were wounded by police bullets. The *Anatolia News*

Agency reports that a woman wounded in the attacks is critically ill. The *Jumhuriyat*, published in Turkey, reported the number of arrested as 3,300.

May Day is banned in Turkey since 1980. In last year's events the police brutally fired on workers killing one person and wounding 36 others.

further act of savagery, 17 political prisoners, among them Jamal Cheragh Veissy, one of the speakers at last year's May Day rally, were brutally executed. This year's ceremonies were held on a smaller scale and in the form of small gatherings in the workplaces and various parts of the town.

According to a report by the Communist Party of Iran, despite all the savageries, from several days before the first of May, workers were discussing among themselves how best to hold May Day; the battle lines were being drawn between the workers, on the one side, and the employers and the regime, on the other, in advance of this day.

According to the same

report, on the First of May the city of Sanandaj was half closed. In the afternoon, workers held assemblies in a number of districts and in various forms. In their gatherings workers, while reaffirming the May Day resolutions of the last three years, condemned the crimes of the Islamic Republic regime and in particular the vicious execution of Jamal Cheragh Veissy.

In Poshak textile factory, after their own independent ceremonies, workers stopped work and left the factory. In Shaho factory workers, having stopped work, were preparing for the ceremonies when the regime's armed forces brought the factory under siege which resulted in the arrest of a number of workers.

I.G.Metal agrees to 35 hour week in 1995

WTNS:

In the last round of talks between I.G.Metal and the engineering employers, agreement was reached on a 6 per cent wage rise and the phased reduction of the working week to 35 hours in 1995.

According to the contract, the hours will be reduced to 36 from 1 April 1993 and to 35 from 1 October 1995. The pay rise will be effective from June 1990. The head of the Metall union, Franz Steinkuhler, described the accord as "an impressive victory without ifs or buts".

Bizhan Behzadi, the *Worker Today* correspondent in West Germany, reports that in the new contract, the wage accord will be binding for one year, and the hours agreement until 1998. Thus the working time issue will be closed until 1998. It has also been agreed that 18 per cent of the workers in a plant may work 40 hours a week if they agree to do so.

The union also backed down on the demands for a reduction of overtime and a ban on Saturday working.

The signing of the accord was preceded by a wave of "warning strikes" at the end of April and early May in nine car plants.

Bizhan Behzadi also reports that a number of simultaneous warning strikes by the printers which had crippled a number of newspapers and large publishers ended following the signing of a similar agreement.

LO-Tidningen, the Swedish trade union confederation newspaper, writes that the workers of two engineering firms succeeded in signing agreements on a local level granting a 35-hour week earlier than 1995. The 550 workers of Belzer-Dowdat will start a 35-hour week by April 1993, and the 300 workers of Reum AG from 1 November 1992.

35 hour week in 1995 is not what German workers had demanded to counter unemployment

Wolfgang Kolditz

German union activist talks to *Worker Today*

P.10

World Cup carnage

Construction work on World Cup football stadiums in Italy has intensified to meet the deadline. At least 20 workers have been killed in various accidents on the sites. They pocket the profit, we pay the cost.

MAHMO

Massive wave of protests hits S Korea

The 3-day strike by 3,000 workers of the Hyundai shipyard at the end of April, calling for the release of arrested union leaders and activists, was savagely attacked by 10,000 South Korean anti-riot police in military-style dawn raids. In the ensuing battles, workers fought the police on the streets. As many as 300 union activists were arrested. According to the *Financial Times*, tens of thousands of workers of other subsidiaries of the Hyundai Group stopped work

in protest against the storming of the yard. With only a few days to go until 1st of May, a general strike was called for May Day.

Contrary to what the S.Korean government was hoping, the violent suppression of the recent labour protests has failed to subdue the South Korean workers' militancy. In a massive show of strength, 27,000 workers of the Hyundai Motor Company have now gone on strike for a 19 per cent wage rise and shortening of the working week.

Britain: NUR rejects 9.3 per cent offer

The National Union of Railwaymen rejected a 9.3 per cent pay offer, thereby increasing the chance of strike by the Tube workers this summer. The NUR is calling for a higher pay rise and the reduction of the working week to 35 hours. According to a report in the *Financial Times*, the other two unions, the Aslef train drivers and the TSSA white-collar, have accepted the pay offer.

Metalworkers Federation in solidarity with Eastern Airlines strikers

WTNS:

The strike by 8,000 Machinists of Eastern Airline is still continuing. The pilots and flight attendants ended their sympathy strike last November.

According to *International Labour Reports*, the workers celebrated the anniversary of their strike on 4 March with mass pickets and rallies. The strike is costing the company \$2 million a day.

According to a report in the Swedish daily *Dagens Nyheter*, the International Metalworkers Federation has called on its 13 million members to boycott Eastern and Continental airlines in sympathy with the strike.

They left us no option but to strike

Interview with two Saab-Scania strike activists P.11